

A black and white photograph of a snowy mountain path. Two people are walking away from the camera in the distance. The path is covered in snow and has some tracks. The background shows a snowy mountain slope with some sparse vegetation.

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI A. Z. S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ANUL LI
IANUARIE — FEBRUARIE
1973

C U P R I N S

— <i>Ecouri contemporane</i>	Redacția
— <i>Curăție</i>	C. Alexe
— <i>Orînduiri sfinte</i>	M. T. Pirvan
— <i>Izvoare de apă vie</i>	A. Doroftei
— <i>Pagini de arheologie biblică</i>	G. Indricău
— <i>Simboluri</i>	C. Adv.
— <i>Despre epistola către evrei</i>	D. Popa
— <i>Hristos — hrana vieții spirituale</i>	C. Adv.
— <i>Despre răbdare</i>	N. Dumitrescu
— <i>Iertarea</i>	H. Artinian
— <i>Lucrarea innoirți</i>	D. I. Bădescu
— <i>De unde vine răul?</i>	C. Adv.

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România. Apare la două luni sub conducerea unui comitet.

Redacția și administrația :

București — Str. Labirint nr. 116 — Sectorul 4 — Telefon : 21.59.60

Redactor :
DUMITRU POPA

Întâmpinându-l pretutindeni cu dragoste, cu nestăvilite entuziasm, oamenii muncii din țara întreagă au adresat cuvinte calde de recunoștință, de înaltă prețuire pentru pasiunea și hotărârea cu care Excelența Sa Domnul Nicolae Ceaușescu, președintele Consiliului de Stat al R. S. România militează în scopul creării unei economii moderne în țara noastră, pentru făurirea societății socialiste multilateral dezvoltate. Ei și-au exprimat adeviziunea lor deplină față de politica internă și externă a Conducerii de Stat, cum și hotărârea unanimă de a face totul pentru a traduce în viață hotărârile luate de a realiza cu forțe unite mărețul obiectiv — cincinalul înainte de termen.

Mii de locuitori ai Capitalei, ca și inimile tuturor românilor ce s-au alăturat lor, au întâmpinat pe președintele Consiliului de Stat, Domnul Nicolae Ceaușescu, cu dragoste și căl-

Sublinierea faptului că această vizită este prima vizită a unui șef de stat român în această țară ar putea fi suficientă spre a-i dimensiona marile semnificații, contextul vizitei și desfășurarea ei — așa cum au fost apreciate de Domnul președinte Nicolae Ceaușescu și de președintele Zulfikar Ali Bhutto — îi sporesc însă însemnătatea și valoarea.

Pretutindeni pe unde au trecut, solii poporului român au fost întâmpinați cu înalte onoruri în cadrul ceremoniilor oficiale, au fost salutați de populație cu o deosebită cordialitate în care și-au găsit expresia stima profundă și sentimentele de prietenie pe care poporul pakistanez le nutrește față de poporul român. Cu diferite prilejuri, Domnul Nicolae Ceaușescu a dat glas la rîndul său simțămîntelor de adîncă considerație manifestate de poporul român față de poporul pakistanez, față de preocupările

lor de condiții sine qua non a edificării unei lumi mai bune.

După Pakistan itinerarul înalților soli ai poporului român a inclus Iranul, unde președințele Consiliului de Stat al R. S. România, Domnul Nicolae Ceaușescu împreună cu D-na Elena Ceaușescu, a efectuat o vizită neoficială Șahinșahului Mohamed Reza Pahlavi Aryameehr și soției sale, împărăteasa Farah Pahlavi Sahanu. Desfășurată într-o ambianță de caldă prietenie și înțelegere reciprocă — caracteristică bunelor relații statornice între R. S. România și Iran — vizita Domnului Nicolae Ceaușescu, convorbirile pe care le-a purtat cu Șahinșahul Iranului au adus o nouă contribuție importantă la evoluția legăturilor româno-iraniene.

Relevînd evoluția ascendentă a relațiilor de prietenie dintre R. S. România și Pakistan, dintre R. S. România și Iran, vi-

ECOURI CONTEMPORANE

dură, cu sentimente de aleasă prețuire pentru munca neobosită pe care o desfășoară spre binele patriei, adresîndu-i din toată inima urări de sănătate și fericire cu prilejul împlinirii a 55 de ani de viață și 40 de ani de activitate în partid.

Țara întreagă a adresat Conducătorului ei prețuit — cu ocazia aniversării zilei sale de naștere, cuvinte pornite din adîncul inimii, urări de deplină sănătate și putere de muncă, spre binele și fericirea poporului român, spre propășirea României Socialiste.

— Vizita oficială pe care Excelența Sa Domnul Nicolae Ceaușescu, președintele Consiliului de Stat, împreună cu D-na Elena Ceaușescu, a întreprins-o în Pakistan, în luna ianuarie 1973 la invitația președintelui Zulfikar Ali Bhutto, se înscrie ca un moment cu totul remarcabil în istoria relațiilor dintre cele două state.

sale de a înregistra progrese în domeniul social și economic, de a-și ridica bună starea și de a trăi în pace și colaborare cu toate popoarele. Se poate spune că întreaga desfășurare a vizitei a ilustrat într-un mod sugestiv și convingător dorința celor două popoare de a se cunoaște mai bine, de a dezvolta în continuare legături multilaterale de cooperare prietenească de la egal le egal, în spiritul respectului reciproc.

Vizita a reliefat nu numai volumul și domeniile de manifestare a relațiilor de colaborare româno-pakistaneze, ci și calitatea lor esențială — cultivarea lor în spiritul principiilor independenței și suveranității naționale, neamestecului în treburile interne, egalitatea în drepturi, avantajul reciproc, **principii care își verifică încă o dată vigoarea și valabilitatea pentru dezvoltarea unor relații sănătoase între state, calitatea**

zitele în aceste state făcute de Domnul Nicolae Ceaușescu împreună cu D-na Elena Ceaușescu, ridică pe noi trepte colaborarea rodnică dintre statele menționate, corespunzător intereselor popoarelor respective, păcii și înțelegerii internaționale. De aceea, rezultatele acestor vizite sînt salutate cu satisfacție de poporul român, profund interesat să-și aducă contribuția la rezolvarea unei lumi mai bune, la asigurarea unui climat de pace și colaborare internațională. (Din presa zilei).

— Anul 1973 este pe drept numit anul hotărîtor al îndeplinirii cincinalului înainte de termen. O caracteristică esențială a planului de dezvoltare economico-socială a României pe anul 1973, este accelerarea substanțială a ritmului de creștere economică. Conform legii pentru adoptarea planului, în acest an, venitul național urmează să crească cu 14 la sută

în comparație cu anul 1972, creșterea efectivă (față de realizările anului trecut) urmînd să fie mai înaltă. Se va realiza,

practic, cea mai ridicată rată anuală de mărire a venitului național din ultimii 15-20 de ani. Aceasta exprimă cel mai

sintetic mărirea eficienței eforturilor pe care întregul popor român le face pentru progresul economic și social al patriei.

Redacția

CURĂȚIE... CURĂȚIE... CURĂȚIE...

„Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu (Mat. 5, 8).

Conform convingerilor noastre toate lucrurile au apărut, la porunca lui Dumnezeu, curate și neprihănite. Tot ceea ce există bun în ființa omenească, obligă la o continuă căutare a binelui și a păstrării curăției în toate componentele ei, nu numai în cele exterioare și vizibile, ci mai ales în cele ale vieții spirituale — curăția inimii, curăția de caracter.

Cineva ar putea spune că nu este atât de simplu să trăiești într-un mediu viciat și totuși să te poți păstra curat. Nu este ușor să mergi drept, în timp ce drumul este plin de cotituri sau cînd călăuze oarbe dau indicații la intereșați.

Curăția sufletului este adesea primejduită de emoții și dorinți. Sîntem stăpîniți de pasiuni care își lasă amprentele pe caracterul nostru dacă nu le analizăm pe un făgaș bun. Adesea ne luptăm cu ele ca și cu o herghelie de cai sălbatici care aleargă în toate direcțiile și nu suferă să fie înhămați. A da frîu liber însemnează să fim tîrîți în prăpastie; în timp ce a le stăpîni și conduce cu înțelepciune ne va face să călătorim în siguranță spre o destinație fericită.

Cineva se poate întina unindu-se cu faptele nechibzuite ale celor răi. Înțeleptul Solomon spunea: „Fiule, dacă niște păcătoși vor să te amăgească, nu te lasă cîștigat de ei“. Prov. 1,10. Deci, un credincios nu numai că este judecat în funcție de persoanele cu care se asociază, ci el este și modelat și influențat de ele. Devenim după un timp asemenea aceluia cu care ne

unim. Viața credinciosului poate fi influențată în bine sau rău de legăturile și caracterele acestora.

Cînd Domnul Isus străbătea drumurile Palestinei, El venea în contact cu toți oamenii. Era găsit în mijlocul cărturarilor dar nu evita și praznicul vameșilor; conversa cu înțelepții vremii dar elibera și bietul suflet muncit de patimi și demoni. El sluzea pe toți, influența viața tuturor, dar El Însuși era imun față de orice întinăciune a păcatului pentru că păstra contactul permanent cu Tatăl, încît putea spune: „Eu și cu Tatăl, una sîntem“.

Mulți credincioși care s-au găsit în circumstanțe neprielnice și-au putut păstra curăția lor morală pentru că au păstrat o legătură permanentă cu Dumnezeu și s-au înconjurat cu semeni sinceri, adevărați, credincioși, consacrați și curăți în maniere și caracter.

Necurăția și întinăciunea începe cu gîndirea care precede acțiunea. Sugestiile pătrund în minte și dacă sînt reținute, încep să conducă manifestările vieții. Sugestiile aceluia cu care ne găsim într-o relație mai intimă lasă impresiile cele mai adînci asupra minții. Cînd ne găsim în preajma aceluia pe care-l iubim și admirăm, atunci mintea noastră este într-o stare de totală impresionabilitate. Nu întîmplător Apostolul Pavel a lăsat cuvinte admirabile privind preocuparea noastră mentală. El spunea: „Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce

este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună, și orice laudă aceea să vă însuflețească“. Filip. 4,8.

Este un fapt necontestat acela că îngăduințele nesfînte excită pasiunile și infierbîntă emoțiile. Impulsiile sînt stimulate anormal și rezultatul este adesea sacrificarea curăției și a castității.

Un credincios, care vrea să rămînă curat înaintea cerului și respectat în viața socială pentru manierele sale alese, va evita pe acei care fac glume cu două înțelesuri, care își permit gesturi indecente, care se manifestă necuviincios.

„Curăția” este, într-un anumit sens „sublimul” în viața unui credincios. Aceasta nu cere renunțarea la dorințele și pornirile naturale, care au fost puse în noi de Dumnezeu, ci de a le canaliza pe cărările idealului și a le găsi manifestarea în formele în care, judecata noastră, luminată de Duhul Sfînt, le poate accepta. Ele trebuie să fie îndreptate spre acțiuni creatoare. Ele pot să-și găsească reversul în muzica sacră, în artă, pictură, sculptură, studiu, în facerea de bine, etc. etc.

Despre Iosif se spune: „Pre-tutindeni în jurul său se auzea și se simțea o viață viciată, dar el luă poziția, ca unul care nici nu vedea și nici nu auzea.

(urmăre la pag. 6-a)

ORÎNDUIRI SFINTE!

„Deci, dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele și voi sînteți datori să vă spălați picioarele unii altora.

Pentru că Eu v-am dat o pildă ca și voi să faceți cum am făcut Eu“.

Ioan 13,14.15

Domnul Isus și ucenicii Săi se aflau în camera de sus a unei locuințe din Ierusalim. Cina pascală era pregătită pe masa din fața lor. Timp de cincisprezece secole celebrase Izrael această sărbătoare, înființată cu ocazia eșirii din Egipt, cînd sîngele mielului junghiat era stropit pe ușorii caselor, pentru ca îngerul nimicitor, văzînd sîngele, să nu-și aducă la îndeplinire lucrarea lui de nimicire a întîilor născuți din acele case. Cele întîmplate atunci au fost un simbol al morții Domnului Hristos pe crucea de pe Golgota, pentru salvarea tuturor celor ce vor căuta un adăpost în El. Sosise acum vremea ca adevăratul Miel — Isus Hristos — să fie junghiat și sîngele ispășitor să fie vărsat. Pentru ultima dată urma să mai fie sărbătorit Paștele ca preînchipuire a adevăratului sacrificiu.

Această ultimă sărbătoare, Mîntuitorul dorește să o petreacă singur cu cei doisprezece. El știa că I-a sosit ceasul să plece din lumea aceasta la Tatăl și fiindcă iubea pe ai Săi, i-a iubit pînă la capăt. El mai știa că de la Dumnezeu a venit, și la Dumnezeu Se duce.

În această ultimă seară, cu ucenicii Săi în camera de sus, Isus avea să le spună multe. Dar ei nu erau pregătiți să primească ceea ce El dorea să le spună. O, dacă ar fi fost gata să asculte și să ia aminte, la tot ceea ce dorea Mîntuitorul să le spună, ar fi fost scutiți de multe dureri, dezamăgire și de necredință.

Cînd ucenicii intrară în camera de sus inima lor era plină de gînduri rele. Între ei se ivise o ceartă, ca să știe care din ei avea să fie socotit cel mai mare. Așteptau cu nerăbdare — după concepția greșită a fariseilor, care era și a lor — că Isus va lua tronul lui David și va

intemeia împărăția lui Izrael aici pe pămînt. Și fiecare dorea să aibă locul cel mai de frunte în acea împărăție. Mai mult decît atît, ei erau nespuse de indignați de cererea lui Iacob și Ioan, de a șede la stînga și la dreapta lui Hristos. Erau așa de iritați încît aceasta putea duce la o dușmănie între ei.

Cuvîntul inspirat ne spune: „Cum putea să aducă Hristos aceste biete suflute în acea stare încît Satana să nu cîștige asupra lor o biruință definitivă? Cum putea El să le arate că o simplă mărturisire a credinței nu făcea din ei adevărați ucenici și nu le asigura un loc în împărăția Lui? Cum putea El să le arate că numai serviciu din iubire, adevărata umilință, dă omului adevărata măreție? Cum putea El să aprindă iubirea în inima lor și să-i facă în stare de a înțelege ceea ce dorea El să le spună“?

În starea aceasta de spirit îi confrunța un greu examen. Era obiceiul ca la zilele de sărbătoare un servitor să spele picioarele oaspeților. Totul era pregătit, vasul cu apă, ligheanul, ștergarul. Nu era nici un rob acolo și atunci unul din ei ar fi trebuit să facă această lucrare. Toți manifestau o totală lipsă de grijă, ca și cînd se părea că nu e nimic de făcut. Ei nu erau dispuși să se umilească.

Isus așteptă un scurt timp spre a vedea ce vor face. Serviciul trebuia îndeplinit. Ar fi fost nepotrivit dacă s-ar fi început Cina fără împlinirea acestui serviciu de bună primire a oaspeților.

Atunci El, Învățătorul lor divin, Se ridică de la masa pe care toate erau pregătite, și lăsînd la o parte haina de pe deasupra care I-ar fi împiedicat mișcările, „a luat un ștergar și S-a încins cu el. Apoi a turnat apă într-un lighean și a început să spele picioarele ucenicilor, și să le șteargă cu ștergarul cu care era încins. După ce le-a spălat picioarele, Și-a luat hainele, S-a așezat iarăși la masă și le-a zis: Înțelegeți voi ce v-am făcut Eu? Voi Mă numiți, Învățătorul și Domnul, și bine ziceți că sînt. Deci dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru v-am spălat picioarele și voi sînteți datori să vă spălați picioarele unii altora“.

În cuvintele acestea Isus nu impunea numai simpla ospitalitate. Era de înțeles mai mult decât simpla spălare a picioarelor oaspeților de praful drumului. Hristos instituia aci o slujbă religioasă. Prin fapta Domnului, această ceremonie a umilinței a devenit una din rînduiele consacrate.

Vom vedea în continuare unele comentarii și felul cum a fost privită de-a lungul vremurilor această poruncă a Domnului Hristos.

Spălînd picioarele ucenicilor cînd El a instituit orînduirea Sfintei Cine, Domnul Isus a folosit o practică obișnuită în acele zile și i-a dat o însemnătate spirituală (Ioan 13,1-17). Prin acest act El a frînat spiritul mîndriei și dorința după suprație care se infiltrasă în inima ucenicilor.

Ritualul spălării picioarelor era în general folosit în prima biserică (1 Tim. 5,10). Mai tîrziu spălarea picioarelor era adeseori practică, în timpul bisericii apostolice, în legătură cu sărbătorile de iubire frățească sau la agape. Întrucît agapele ofereau ocazii de a hrăni pe cei sărmani, ele au devenit și un prilej de a le spăla picioarele. Ceva mai tîrziu, ca un rezultat al exceselor, diferite concilii bisericești au interzis practicarea agapelor și aceasta a constituit și prilejul pentru dispariția obiceiului spălării picioarelor, ca o practică generală. Conciliul din Toledo (694 d. Hr.) recomanda spălarea picioarelor în joia patimilor, (ziua de joi care preceda Paștele). Spălarea picioarelor a fost folosită mai tîrziu, în unele cazuri, în legătură cu botezul sau chiar ca o substituție a lui și cîteodată chiar la căsătorii.

Indicii mai vechi, despre spălarea picioarelor, în afara referințelor biblice, se găsesc în canonul 48 al Conciliului de la Elvira (306 d. Hr.) care interzicea preoților și clericilor în general să spele picioarele celor noi botezați cînd ieșeau din bazinul de botez; o practică ce s-a folosit în Irlanda, în Italia de Nord și în unele părți ale Spaniei, Galiei, dar potrivit mărturiei Sft. Ambrozie, nu se practica la Roma. Această regulă a fost mai tîrziu încorporată în legile canonice.

Comentînd Ioan 13,1-17, primii părinți ai bisericii, ca de exemplu Origen, considera în mod obișnuit practica spălării picioarelor, ca o experiență spirituală și un simbol al umilinței. Dar existau și alte păreri. Ambrozie, episcop de Milan, arată că persoanele noi botezate erau unse pe cap și picioarele le erau spălate, ca în cazul lui Petru... În părerea lui Ambrozie, despre spălarea picioarelor, era și faptul că aceasta constituie „un ajutor spre umilință”. Mai indică aceasta și spre o experiență spirituală, exprimată în cuvintele: „Spală pașii minții mele ca să nu păcătuesc... Spală călcîiul sufletului meu... ca să nu simt mușcătura șarpelui în piciorul sufletului meu”. Pentru Augustin de Hippo, spălarea picioarelor nu indica numai umilința printre frați, ci această rînduială se practica și în scopul ier-tării reciproce. În special cu ocazia spălării

picioarelor el zicea: „Noi știm că am fost avertizați cu privire la aceasta... Să ne mărturisim greșelile unii altora și să ne rugăm unii pentru alții”.

Un motiv pentru care spălarea picioarelor nu a fost practică reciproc, în mod literal, a fost faptul că mulți au interpretat porunca Domnului Hristos în sens spiritual. Ei socoteau că exemplul Domnului Hristos trebuia să fie considerat pur și simplu ca o ilustrație a ceea ce trebuie să fie creștinii în viața lor și că nu este absolut necesar să fie o repetare fizică, în mod mecanic, a spălării picioarelor.

Primii adventiști au dezbătut între ei practicarea spălării picioarelor. Prin 1845 cei ce o susțineau se refereau la aceasta ca fiind „un exemplu de a arăta iubirea noastră către frați, printr-un act al umilinței din partea celui superior”, și mai susțineau că este important a împlini „toate poruncile lui Isus, chiar și aceea de a spăla picioarele unul altuia”. Vorbind despre această practică, se refereau la ea ca la cea din urmă poruncă, sau ultima poruncă a Domnului Hristos. Cei ce se opuneau practicării spălării picioarelor și „sărutării sfinte”. (Rom. 16,16) puneau aceste ritualuri pe aceeași treaptă cu fanatismul, pentru motivul că ele erau practicate de către unii fanatici din Noua Anglie, care căutau să demonstreze umilința prin metode stranii.

În 1854 prin Cuvîntul inspirat, membrii erau avertizați că „nu s-au comportat întotdeauna în mod judicios așa cum ar fi trebuit” și vorbea despre „evitarea aparențelor rele”.

Astăzi Adventiștii de Ziua a Șaptea practică, potrivit cu exemplul și învățătura Domnului Hristos, rînduiala spălării picioarelor, care precede Cina Domnului și de aceea este numită deseori și serviciul pregătitor, denumirea în general cunoscută fiind aceea de serviciul umilinței.

Dintr-o succintă analiză a celor relatate de Evanghelistul Ioan, în capitolul 13 reiese că nu poate fi vorba de nici o interpretare, cuvintele Domnului fiind foarte clare: „Deci dacă Eu Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele și voi sînteți datori să vă spălați picioarele unii altora. Pentru că Eu v-am dat o pildă ca și voi să faceți cum am făcut Eu... Dacă știți aceste lucruri, ferece de voi dacă le faceți”.

„Și voi sînteți datori”, „a fi obligat”. Grecește „opheito”. Opheito este redat prin „a datora”. Mat. 18,28 a fi o datorie, Luca 17,10; Rom. 15,27. Exemplul lui Hristos în ce privește serviciul umilinței urma să fie urmat întocmai de urmașii Săi.

„V-am dat o pildă” un exemplu. Isus a făcut mai mult decât a le da numai o pildă de servire. El a instituit o practică, un ritual care trebuia să fie împlinit de urmașii Săi pînă la sfîrșitul timpului, o orînduire care era destinată să aducă aminte într-un mod viu, real, învățătura serviciului original, rînduit de

Domnul Hristos prin propriul Său exemplu. Această orînduire are o întreită însemnătate :

1) Ea simbolizează curățirea de păcat. Cuvințele Domnului Hristos : „Cine s-a scăldat, n-are trebuință să-și spele decît picioarele, ca să fie curat de tot“, indicau mai mult decît curățenia trupească. El vorbește de o curățenie mai înaltă. Acela ce venea de la bae, era curat, dar picioarele din sandale se umpleau repede de praf și trebuiau să fie spălate din nou. La fel și Petru și frații lui fuseseră spălați în marele izvor dat la iveală pentru curățirea păcatului și necurăteniei. Hristos, îi recunoștea ca fiind ai Lui. Dar ispita îi duseseră la rău și încă aveau nevoie de harul Lui curățitor.

Ca și Petru și frații lui, noi am fost spălați în sîngele lui Hristos, dar adesea prin atingerea de cele rele inima noastră este iarăși mînjită. Trebuie să venim la Hristos după harul lui curățitor.

Ca și în cazul botezului ceremonia în sine nu are însemnătate decît numai atunci cînd participantul, prin pocăință și mărturisire, elimină păcatul din viața sa. Nu este nici un merit în actul propriu zis al spălării picioarelor, lipsit de cele ce am amintit mai sus.

2) Ea simbolizează o reînnoire a consacrării pentru serviciu, pentru slujire. Persoana care participă și se pleacă să spele picioarele fratelui său arată prin aceasta că este binevoitor să servească Mîntuitorului oricît de umil ar fi acel serviciu.

3) Întruchipează sau personifică spiritul frăției creștine. Astfel orînduirea aceasta este un serviciu pregătitor, potrivit pentru participarea la Cina Domnului.

Și acum cîteva precizări în legătură cu practicarea acestui serviciu. Practicarea acestei orînduiri sfinte, spălarea picioarelor se face de către bărbați separat și femeii separat. De dorit ar fi în camere separate, dar acolo unde nu există camerele necesare, comitetul va avea grijă ca printr-o perdea sala să fie împărțită în două, ca astfel bărbații să fie separați de femei.

În timpul îndeplinirii acestui serviciu se va insista iarăși și iarăși să se păstreze liniște și solemnitate. Este indicat ca în acest timp să se cînte cu întreaga comunitate. Se mai obișnuiește cu această ocazie ca cei doi care au făcut reciproc spălarea picioarelor, să se sărute, aceasta în mod special între cei mai în vîrstă, dar nu e considerată absolut necesară, și fără de care s-ar împieta cu ceva asupra acestui serviciu. La insistența multor frați atragem atenția că sărutul se dă pe obraz, aceasta și din motive igienice.

S-au ridicat deseori probleme cu privire la acest serviciu, îndeosebi în cazuri speciale la bolnavi, la infirmi, la cei în vîrstă, cînd se servește Sfînta Cină la domiciliu. Este de dorit ca și cel în suferință dacă e posibil să împlinească această rînduială a Domnului. Și atunci, așa cum știm, dacă e vorba de o soră

va merge acolo, împreună cu pastorul sau prezbiterul, o soră, sau dacă e un bărbat va merge un frate care n-au făcut spălarea picioarelor și n-au luat Sfînta Cină la Comunitate și se va urma aceeași rînduială ca și la Comunitate.

Se va avea în vedere ca și acolo în familie serviciul să fie oficiat cu toată seriozitatea și solemnitatea ce se cuvine. Se va citi un pasaj corespunzător din Sf. Scriptură și se va înălța o rugăciune. Urmează serviciul umilinței, apoi se va servi piinea și vinul. După aceea o cîntare și rugăciune de închiere. În cazul că nu a rămas piinea și vin dela servirea Sf. Cine la Comunitate, atunci se va face și rugăciunea de binecuvîntare atît pentru piine cît și pentru vin.

Se poate că cel bolnav nu va putea să se ridice să spele și el picioarele celui alt. Atunci i se spală numai lui picioarele. Sau poate cel suferind nu are mîini cu ce să facă aceasta. Sau un altul nu are picioare. Noi nu trebuie să ne împiedicăm de rigiditatea formei ci să privim și spiritul acestor orînduiri. Dacă e în imposibilitate de a spăla sau a i se spăla picioarele nu va fi lipsit pentru aceasta de a nu se împărtăși de simbolurile jertfei Domnului Hristos. De asemenea chiar în familie nu se recomandă ca soțul să facă spălarea picioarelor cu soția. E mai indicat așa cum am arătat mai sus, să vină un frate și o soră împreună cu pastorul sau prezbiterul, pentru îndeplinirea rînduielilor sfinte.

S-a mai ridicat întrebarea, dacă cineva nu participă la Sfînta Cină, la comunitate pentru motive personale, poate să meargă într-o familie numai pentru ca să spele picioarele celui bolnav. Desigur că nu. Nu facem din aceste orînduiri divine ceva formal. Nu aceasta a fost intenția Mîntuitorului cînd a rînduit aceasta, ci avea un scop bine definit cum vom vedea din învățăturile inspirației divine.

Aceste orînduiri sfinte nu sînt lăsate la bunul plac și dorința fiecăruia, ci ele au fost rînduite ca să fie practicate de toți urmașii Domnului Hristos, de toți aceia care L-au primit ca Mîntuitor al lor. Pe bună dreptate s-a pus întrebarea : Poate să rămînă cineva membru al comunității, dacă ani de zile nu ia parte la Sfînta Cină ? Amintim cu acest prilej că la început în biserica Adventiștilor, dacă cumva o persoană timp de nouă luni adică de trei ori nu participa la Sfînta Cină era exclus. Deși astăzi nu mai procedăm astfel, totuși situația celor ce nu iau parte la serviciul umilinței și împărtășirea cu simbolurile jertfei Domnului Hristos, trebuie să fie în atenția pastorului și a comitetului Comunității, deoarece lipsa îndelungată de la Sf. Cină, denotă o scădere a nivelului spiritual a acestei persoane. Ceva este în neregulă în viața celui suflet și el nu va rămîne multă vreme în mijlocul nostru, și însăși comunitatea nu-l poate ține prea mult în rîndurile ei cînd el nu acceptă să îndepli-

nească orînduielele sfinte lăsate de Domnul și despre care El a zis : „Și voi sînteți datori să vă spălați picioarele unii altora“, „să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea“. Lui Petru Domnul i-a spus : „Dacă nu te spăl Eu nu vei avea parte deloc cu Mine“. La fel le spune și celor de azi : „nu faceți lucrul acesta, nu veți avea parte deloc cu Mine“. „Toți acei care neglijează aceste ocaziuni de dumnezeiești privilegii“, spune inspirația divină, „vor suferi pierdere“. Poate că nu este de prisos a aminti că numai credincioșii bisericii care au primit botezul biblic și sînt în regulă cu toate obligațiile sfinte în biserica Domnului și cu suflet cucernic și iubitor față de Dumnezeu și de aproapele său se poate împărtăși la masa Domnului.

În încheiere, pentru a scoate și mai mult în evidență însemnătatea acestui serviciu să ascultăm cuvintele inspirației divine :

Pentru ca poporul Său să nu fie rătăcit de egoismul care de obicei se află în inima firească, și care se întărește prin slujirea de sine, Hristos a dat pilda umilinței. El n-a vrut să lase lucrul acesta pe seama omului. El a socotit că lucrul acesta aduce după sine urmări așa de mari, încît El Însuși, Acela care este egal cu Dumnezeu a slujit ca servitor al ucenicilor Săi... Rînduiala aceasta a fost pusă de Hristos ca o pregătire pentru lucrurile sfinte care trebuie să urmeze. Cîtă vreme se cultivă mîndria, despărțirea și cearta pentru înțietate, inima nu poate să intre în părtășie cu Hristos. Noi nu sîntem pregătiți de a primi

împărtășirea cu trupul și singele Lui. Tocmai pentru aceasta a rînduit Hristos ca mai înainte să se țină amintirea umilirei Lui... Se poate găsi vreunul dintre noi care are înclinația de a se prețui pe sine mai mult decît pe frații lui, să lucreze pentru sine, să caute locul cel mai de frunte și deseori acesta aduce după sine bănuiele rele și amărăciune. Actul umilinței care vine înainte de Cina Domnului are de scop să îndepărteze neînțelegerile acestea, să scoată pe acel om din egoismul lui ; să-l coboare din picioroangele înălțării de sine la umilința de inimă care să-l facă a sluji fratelui său... Ca și Petru și frații Lui, noi am fost spălați în singele lui Hristos ; dar, adesea, prin atingerea de cele rele, curățirea inimii este mînjită... Cît de dureros este pentru El caracterul nostru rău, minciuna și îngîmfarea noastră. Și cu toate acestea trebuie să aducem la El toate slăbiciunile și mînjiturile noastre. Numai El poate să ne curățească. Noi nu sîntem pregătiți pentru părtășia cu El decît atunci cînd sîntem curățiți prin puterea Lui.

Pentru aceia care primesc spiritul acestui serviciu niciodată el nu poate deveni o simplă ceremonie. Învățătura lui neîntreruptă va fi „în iubire slujiți unii altora“.

Toate acestea sau cuprins în cuvintele lui Hristos : „Pildă v-am dat, ca să faceți așa cum Eu v-am făcut“. Acesta este scopul serviciului stabilit de El. Și El zice : „Dacă știți lucrul acesta, dacă voi cunoașteți scopul acestei învățături, „ferice de voi dacă le faceți“.

M. T. PÂRVAN

CURĂȚIE... CURĂȚIE... CURĂȚIE...

(Continuare din pag. 2-a)

El nu lăsa cugetele sale să se ocupe cu lucruri ce nu zideau.

Iosif ieși în evidență într-un contrast izbitor prin curăția și sinceritatea sa.

Soția stăpînului său căută să seducă pe Iosif, să-l determine la călcarea Legii lui Dumnezeu. Pînă aici Iosif rămase nemînjit de corupția care bîntuia în Egiptul antic. Ce trebuia să facă Iosif ?

Și Iosif s-a hotărît să rămîna curat. (Gen. 39,9.12).

Credincioșii să se gîndească că ori unde s-ar găsi și orice ar face, sînt în prezența lui Dumnezeu. Nici o parte din purtarea noastră nu scapă atenției Sale...

Pe coasta Angliei, la malul Oceanului Atlantic, există o fîntînă, deosebită de toate celelalte. În fiecare zi este acoperită de valurile spumegînde

și sărate ale oceanului, prin flux. Dar la fiecare retragere a apei, prin reflux, apa fîntînii este mai curată, mai cristalină, mai răcoritoare și mai plăcută la gust. Nici o urmă nici o influență de la apa sărată a oceanului.

Așa să fie și viața noastră, lipsită de influențele stricătioase ; totdeauna curată ca viața divinului Isus.

C. ALEXE

„Izvoare de apă vie!”

Isaac a săpat din nou fântinile pe care le săpaseră robii tatălui său Abraam, și pe care le astupaseră filistenii după moartea lui Abraam, și le-a pus iarăși aceleași nume pe care le pusese tatăl său“. Gen. 26.18.

Acest scurt pasaj biblic ne vorbește despre un fapt nu lipsit de importanță. Să ne gândim ce reprezenta în orient o fântină! Unele din aceste fântini au rămas celebre, au stîrnit admirația multor generații de credincioși, au inspirat și stimulat gândirea multor oameni. Cunoaștem astăzi opere nemuritoare legate de istoria acestor fântini. În 2 Sam. 23,15 se amintește că „David a avut o dorință și a zis: „Cine îmi va da să beau apă din fântina de la poarta Betleemului“? Frumoasa istorisire a lui Eleazar și izbîndirea lui minunată se consumă tot lîngă o fântină“. Gen. 24, 11—21. Moise, după ce a fugit dinaintea lui Faraon, ni se spune că „a șezut lîngă o fântină“ (Exod 2,15). Cu multe secole mai tîrziu tot lîngă o fântină străveche datînd din vremea patriarhilor, poposește „îstovit de călătorie“ Mintuitorul Insuși.

Deși fîntina, ca și pomul cu rod, se oferă cu dărnicie oricărui străin, oricărui călător insetat, găsim în pasajul biblic citat că s-au aflat totuși unii care să le astupe curînd, lăsînd în dezamăgire oameni și turme care ar fi vrut să se mai adape din ele. Aceasta s-a întîmplat, potrivit raportului biblic, după moartea lui Abraam. E interesant de remarcat din întîmplarea aceasta ca și din altele de acest gen pe care le-am putea cita, cum așezăminte, rînduiești și alte lucruri vitale sînt legate, trăiesc sau mor adesea, odată

cu cel care le-a întemeiat. Aflăm astfel în cartea Judecători: „Cînd le ridică Domnul judecători, Domnul era cu judecătorul și-i izbăvea din mîna vrăjmașilor lor în tot timpul vieții judecătorului... Dar după moartea judecătorului se stricău din nou mai mult decît pîrinții lor“. Jud. 2, 18.19. Iar în cap. 8,28 citim: „Tara a avut odihnă 40 de ani, în timpul vieții lui Ghedeon“. După moartea lui Ghedeon copiii lui Izrael au început iarăși să se strice (vers. 33).

Ceea ce este surprinzător de interesant e că Isaac, fiul și continuatorul lui Abraam, sapă din nou acele fântini. Datorită inimoșiei lui, izvoarele cele proaspete vor potoli iarăși setea drumetului obosit sau a turmelor de oi.

Urmărind istoria bisericii, constatăm că și în viața ei anumite virtuți ca iubirea, bunătatea, evlavia, credincioșia, înregistrează simțitoare scăderi sau asemeni fîntinilor lui Abraam, sînt astupate.

În adevăr, nu puține lucruri utile s-au pierdut sau, ca să ne exprimăm în limbajul textului nostru, au fost astupate — fie de vreme, fie cu sau fără intenție. Așa de pildă găsim în Apoc. 2,2—4: „Știu faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta și că nu poți suferi pe cei răi; că ai pus la încercare pe cei ce zic că sînt apostoli și nu sînt, și i-ai găsit mincinoși. Știu că ai răbdare... și că n-ai obosit. Dar ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dîntii“. Ce vrea să spună de fapt expresia „ți-ai părăsit dragostea dîntii“? Înțelesul ei devine mai învederat dacă citim cuvintele versetului următor: „Adu-ți dar aminte, de unde ai căzut; pocăiește-te și întoarce-te la faptele

le tale dîntii, altfel voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești“. Să analizăm fragmentar acest verset: Adu-ți dar aminte de unde ai căzut... A te osteni pentru Dumnezeu, a avea răbdare, și a nu da semne de oboseală fără ca însă ceea ce-ți întretine zelul, pasiunea pentru biserică să fie iubirea, însemnează totuși o cădere. A lucra fără de iubire însemnează a fi călăuzit de un zel orb. A nu vedea pe cel slab, pe cel în nevoie, pe cel greșit, cu ochii cu care vede Dumnezeu, însemnează rătăcire, cădere. Priviți la cei care pe vremea Domnului încercau, potrivit mentalității lor, să dea un anumit contur religiei. Astfel, în Luca 13, ni se amintește despre o femeie gîrbovă, bolnavă de 18 ani pe care Domnul Isus o vindecă. Acest fapt irită pe fruntașul sinagogii. Versetul 14 ne spune că „fruntașul sinagogii s-a mîniat că Isus săvîrșise vindecarea aceasta în ziua Sabatului“. Analizați gradul de înțelegere, sub un anumit aspect, al acestui fruntaș al sinagogii. Fără discuție el se ostenește, aș zice mai degrabă se agită, se pasionează pentru religie și învățăturile ei, învățături în care el însă nu vede principiul atotstăpînitor al iubirii; el n-a învățat că religie însemnează iubire, că „Dumnezeu este iubire“. Tot așa stau lucrurile și cu zeloșii farisei ai vremii; foarte religioși, postînd de două ori pe săptămînă și făcîndu-și scrupule de conștiință, dar pe care Domnul îi veștejește cu cuvintele de „povățuitori orbi“. La fel am putea spune despre cele amintite de Evanghelistul Luca în cap. 9, unde, în urma unui lucru care nu se cădea să fie făcut față de Domnul, Iacob și Ioan I-au zis:

„Doamne, să poruncim să se coboare foc din cer și să-i mistuie“? Față de această întrebare, atitudinea Domnului Hristos este categorică: „Isus S-a întors spre ei, i-a cercetat și le-a zis: „Nu știți de ce duh sînteți însufleșiți“ căci Fiul Omului a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor ci să le mîntuiască“. vers. 54.56.

Toate aceste întîmplări ne vorbesc de o cădere; și somația categorică a textului glăsuiește: „Adu-ți aminte de unde ai căzut, pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintii. Altfel voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din mînă dacă nu te pocăiești“.

Fără o întoarcere la dragostea dintii, nimeni nu se poate erija în propovăduitor al luminii, al învățaturii Domnului Hristos. Ca o sumă a învățăturilor Sale, schițînd o linie fără de echivoc, El spune: „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții...“ Mai pe sus de orice nedreptăți, greșeli sau controverse, ni se poruncește să ne iubim unii pe alții. „Cum v-am iubit, Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții! Prin aceasta vor cunoaște toți că sînteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții“. Ioan 13,34.35.

Potrivit acestei învățături, iubirea rămîne un semn învederat și distinctiv al adevăratului creștin. Amenințarea desprinsă din cuvintele: „Voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești“, însemnează de fapt o retragere a prezenței Lui din viața aceluia care n-a învățat să biruiască răul prin bine, n-a învățat să binecuvinteze în loc să vorbească de rău, și să împărstie parfumul suav al dragostei.

Învățătura aceasta este arătată foarte limpede în 1 Ioan 4, 12 unde se spune: „Dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămîne în noi“. Numai în aceste condiții putem fi siguri de prezența Lui, de ajutorul și de

mîntuirea Lui. Și ceea ce este mai mult: „Dragostea Lui a ajuns desăvîrșită în noi“. Faptele iubirii ne vor fi atunci tot atît de naturale ca și roadele pomului bun. Altfel, sîntem în primejdie de a fi lipsiți de El, sau cum stă scris în Mat. 23, 38 „Iată că vi se lasă casa pustie“. O inimă sau biserică fără de iubire însemnează o inimă sau o biserică fără de Hristos.

În cuvinte de o rară gingășie, apostolul Pavel scrie Efesenilor: „Vă sfătuiesc dar eu, cel întemnițat pentru Domnul, să vă purtați într-un chip vrednic de chemarea pe care ați primit-o cu toată smerenia și blîndețea, cu îndelungă răbdare; îngăduiți-vă unii pe alții“. Efes. 4, 1.2.

Avînd vîrste diferite, o creștere și temperamente diferite, numai prin îngăduința dragostei creștine, susținută de blîndețe, smerenie și îndelungă răbdare, biserica poate da pe față o asemănare cu frumusețea Domnului ei. Cunoscînd „dragostea lui Hristos care întrece orice cunoștință“ membrii ei pot atinge o înaltă treaptă de spiritualitate: „plini de toată plînatatea lui Dumnezeu“. Efes. 3, 19.

Desigur sînt multe alte „fîntîni“ virtuți ale unui carac-

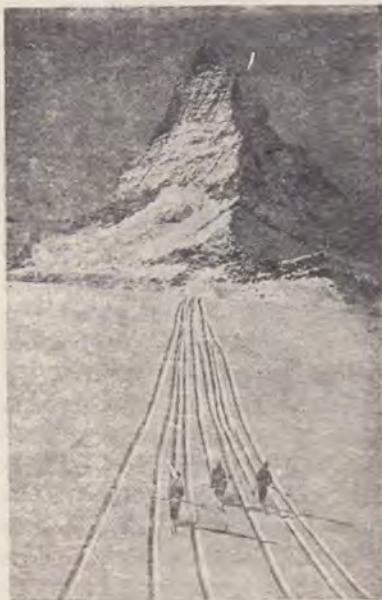
ter creștin care, odată date la iveală ar constitui o prețioasă zestre spirituală care ar îmbogăți nu numai sufletul celui ce le posedă ci, asemeni unor giuvaeruri, ar da mai multă presanță și strălucirea bisericii. Ne trebuie răbdare și îndelungă răbdare, ne este scumpă evlavie și dorim să vedem mai multă bunătate, mai multă uni-re și împreună simțire. Ne este necesară o măsură mai mare de încredere unii în alții, dorim mai multă spiritualitate în Comunitățile noastre...

În fața tuturor acestor năzuinți, acestor prețioase idealuri, răsună scumpa chemare a lui Dumnezeu: „Voi toți cei însetați veniți la ape. Luați aminte și veniți la Mine, ascultați și sufletul vostru va trăi“. Isa. 55, 1.3.

Ca o prețioasă asigurare, ca o adevărată descoperire a grijii și interesului Mintuitorului nostru pentru noi, este și chemarea noastră la El pentru a ne înzestra și pentru a ne face în stare să trăim în nobila misiune ce o avem de îndeplinit în lume prin așezarea noastră în serviciul binelui în slujba vieții: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge riuri de apă vie, cum zice Scriptura“. Ioan 7, 37.38.

Așa cum apa, dusă de mîna omului la rădăcina plantelor sporește rodul acestora, la fel dorim ca riurile „de apă vie“, înțelegînd prin aceasta însușirea învățăturilor evangheliei, odată pătrunsă în sufletul, în conștiința noastră să facă din noi nu simpli ascultători ai unor învățături minunate ci oameni ai iubirii, ai bunătății, oameni care fac din viață ocazia de aur de a lăsa munca lor și puterea exemplului lor drept contribuție la zidirea unei lumi noi, întemeiată pe oameni ai iubirii dezinteresate, ai binelui și fericirii generale.

A. DOROFTEI

Ceea ce a contribuit în mod deosebit la nașterea și dezvoltarea arheologiei biblice este, pe de o parte, creșterea posibilităților de cercetare în foarte multe domenii — aceasta fiind o caracteristică a epocii noastre — iar pe de altă parte, cugetarea filozofică a vremurilor noastre, care pune în discuție o serie de probleme fundamentale ale Bibliei, dacă nu chiar întregul conținut al Sfințelor Scripturi. Cercetarea arheologică a adus multe și noi lămuriri cu privire la Sfânta Scriptură. De aceea există un mare interes pentru țările biblice și pentru activitatea pe care arheologii au desfășurat-o acolo în ultima sută de ani. În acest timp ei au dezgropat monumente și documente, care ne dau posibilitatea să reconstituim în mare măsură istoria antichității, și lămurim fundalul Vechiului și Noului Testament. Multe cetăți vechi, ale căror ruine au fost îngropate sub pământ timp de sute și chiar mii de ani, se află acum la lumina zilei. Rămășițele lor sînt dovezi elocvente cu privire la viața din trecut.

Din punct de vedere exegetic, importanța arheologiei biblice crește mult pentru noi creștinii în legătură cu autenticitatea Scripturilor. Dacă raportul Genezei, de pildă, despre Dumnezeu și creațiunea săvîrșită de El ar cădea, atunci ar cădea împreună cu el și ideea de mîntuire cu toate făgăduințele Scripturii privind viața cea veșnică. Rezultatele cercetărilor arheologice întreprinse de savanți în Mesopotamia, Egipt, Persia, Palestina, Iordania, Liban, Siria și alte țări din Asia Mică, atestă relatări ale Sfințelor Scripturi. Lucrările acestea de dezgropare și descifrare a unei istorii scrise pe pietre, tăblițe sau cioburi, istorie necunoscută și necrezută mai înainte, aruncă acum o lumină și asupra raportului biblic. Șirul dovezilor dezgropate și puse la dispoziție de arheologia biblică nu este încă încheiat.

De cîteva sute de ani a cîștigat popularitate principiul de a recunoaște ca adevărat numai ceea ce se dovedește a fi rațional. Oamenii nu se mulțumeau cu cunoștințele tradiționale. O dorință nouă și nemaiauzită de a cunoaște, a dus la invenții și descoperiri uimitoare. Regiuni necunoscute ale pămîntului au fost explorate, noi mijloace de transport au fost realizate, și alături de multe descoperiri noi, omul a învățat, în același timp, să înțeleagă mai bine și legile naturii.

Mîna în mîna cu toate acestea a mers și cercetarea trecutului. S-a pornit la reconstituirea istoriei antice. Unii teologi, care au trecut prin această școală intelectuală, au aplicat istoriei biblice noile probleme care se puneau, și căile de rezolvare a lor. Ei au vrut să știe dacă vechile rapoarte care au fost transmise vor mai rezista folosind metoda critic-istorică. Din ceea ce oferea Biblia ca material istoric, numai puțin putea fi dovedit, în acea vreme, prin material antic, altul decît Biblia. Din cauza aceasta, unii învățați au pus la îndoială autenticitatea susținerilor biblice.

În același timp, însă, s-a dezvoltat și o știință nouă: arheologia biblică. Spre țările Orientului Apropiat în care, în vechime, înfloriseră culturi înalte, au plecat învățați pentru a cerceta istoria antichității, și pentru a scoate la lumina zilei ruinele pe care, în decursul veacurilor, le înmormîntase nisipul. Cînd Napoleon a plecat în Egipt în 1798, oștirea lui a fost însoțită de 120 de învățați. Începînd din acele zile, ruinele țării Nilului au fost cercetate, și monumentele ei descrise. Istoria, religia și cultura Egiptului au fost cercetate cu interes crescînd.

Un mare pas înainte l-a constituit descifrarea hieroglifelor, realizată de Jean F. Champollion în anul 1822. În același timp, interesul pentru antichitate s-a îndreptat acum și spre Mesopotamia, unde, ce-i drept, nu se mai aflau ruine de ziduri importante la suprafață, ca în Egipt, dar unde nenumărate movile de pămînt, care acopereau orașe vechi, promiteau săpătorilor o răsplată bogată cît privește documentele trecutului.

Primul care a dat atenție antichităților Mesopotamiei a fost C.J. Rich, care se găsea cu serviciul la Bagdad. În ultimii zece ani ai vieții sale, el a vizitat multe ruine de orașe ale Babilonului și Asiriei antice și a adunat nenumărate obiecte cu inscripții ca, de pildă, cărămizi imprimare cu inscripții cuneiforme (scriere veche, folosită în Mesopotamia, care consta dintr-o măiastră combinație de liniuțe în formă de cuie), precum și tăblițe și cilindri de lut, care cuprindeau texte. În 1821, el a murit de holeră. Mai tîrziu colecția lui a ajuns în Muzeul britanic din Londra.

Cînd obiectele găsite de el au ajuns în Anglia, scrierea cuneiformă nu era descifrată. Cu toate acestea, ele au trezit un viu interes pentru străvechea țară, care era cunoscută ca patrie a lui Avraam și în care, după

Biblie, se aflau pe vremuri orașe mari ca Ur, Babilon și Ninive. Poziția Babilonului era cunoscută, deoarece una din movile-ruine din Mesopotamia purta încă numele de Tell-Babil. În schimb, poziția Ninivei era complet dată uitării. Dar cum a reeșit, din însemnările lui Rich (care au fost publicate în 1836), că una din senzaționalele sale inscripții a fost găsită într-un loc aproape de Mosul, care purta numele de Tell Nebi-Junus, adică „Movila Profetului Iona”. S-a dedus că locul cu denumirea de Junus s-ar putea pune în legătură cu activitatea acestui profet în Asiria și că, atunci, cele două movile: Tell Nebi-Junus și Kujundcik, care se află pe Tigru, față-n față cu Mosul, reprezintă ruinele Ninivei. Ipoteza aceasta, deși discutată cu înfocare ani de zile, mai tîrziu avea să se dovedească ca fiind adevărată.

În anul 1842, guvernul francez a trimis un vice-consul la Mosul cu însărcinarea să caute antichități. El se numea Paul-Emil Botta. Primele lui strădăni s-au referit la săpăturile movilei Nebi-Junus, unde Rich găsisse unele din tăblițele și cilindrele cu inscripții. Totuși, cu aceasta n-a realizat prea mult. Movila era socotită de populația islamică drept sfîntă pentru că, după cum se spunea, ea conținea mormîntul profetului Iona, și nu era îngăduit să fie stricat. Botta s-a îndreptat atunci spre movila vecină, Kujundcik, dar toate strădăniile de a da peste descoperiri vrednice de luat în seamă, păreau să fie în zadar.

Dar, iată că într-o zi a trecut pe lângă Kujundcik, în drum spre Mosul, un locuitor al satului Chorsabad. El a devenit curios cînd a văzut că oamenii lui Botta săpau movila. Cînd i-au explicat că ei caută obiecte cu inscripții și sculpturi, el spuse că din movila pe care se află satul lui se scot mereu tăblițe de piatră de var. Oamenii string aceste pietre de var spre a obține mortar. Botta n-a prea dat crezare acestui raport, totuși a trimis oameni la Chorsabad, care se afla la circa 25 km nord-est de Mosul. Ei aveau sarcina să vadă despre ce este vorba. Ajunși la fața locului, doar începuseră să zgîrîie suprafața părții inferioare a movilei, cînd iată că și scoaseră la lumina zilei plăci mari de piatră, cioplite frumos. Botta a încetat numaidecît lucrul la Kujundcik. Începînd cu martie 1843, el s-a concentrat întru totul la Chorsabad. În cei doi

PAGINI DE ARHEOLOGIE BIBLICĂ!

ani petrecuți acolo, a reușit să facă descoperiri care au stîrnit mare senzație. El a dezgropat o mare parte a unui palat cu multe încăperi, care aparținuse unui rege asirian, care pe acea vreme era necunoscut, pentru că încă nu era cu puțință să se citească scrierea cuneiformă. „Descoperirea palatului asirian a fost nu numai o „actualitate” senzațională pentru ziarele europene, dar și un eveniment științific de prim ordin. Se crezuse pînă atunci că Egiptul era leagănul omenirii, fiindcă nicăieri nu s-a putut urmări atît de adînc în timp istoria omenirii, ca în țara mormintelor cu mumii. Este adevărat că Biblia vorbea despre Mesopotamia, dar știința secolului al 19-lea o considera drept „o culegere de basme”.

Este ușor de înțeles că Botta a crezut că a descoperit Ninive. El a făcut chiar, cu raportul lui asupra săpăturilor, să apară sub titlul: „Monumentele Ninivei”. Mai târziu s-a văzut că el a greșit, și că în realitate, dezgropase orașul Dur-Sarukin (așa se numea actualul Chorsabad în antichitate). El era reședința lui Sargon II, adică al tatălui lui Senacherib. Șirul descoperirilor din movila de la Chorsabad nu voia să se mai încheie. Au fost scoase la lumină mari reliefuri, coloși de tauri și lei cu aripi și cap de om, inscripții de toate felurile și, în general, toate obiectele de artă și de gospodărie posibile, ca: mobilă, instrumente, scule, arme.

În timpul acesta preocuparea de a descifra scrierea cuneiformă prin lucrarea lui Rawlinson asupra monumentalelor inscripții de pe stîncă de la Behistun a realizat progrese enorme. Cînd el și elevii lui au fost în măsură să citească textele cuneiforme care fuseseră găsite sub pămînt în diferite locuri din Mesopotamia și Persia, precum și cele scoase la iveală de Rich și Botta, deodată s-a ajuns în fața emoționantelor fapte istorice, despre care se relatează și în Biblie. A reieșit, de pildă, că marea inscripție de la Behistun (ea a procurat lui Rawlinson cheia descifrării scrierii cuneiforme) este un raport al rezultatului militar al renumitului rege persan, Darius I, care a jucat un rol principal la rezidirea templului din Ierusalim pe vremea lui Zerubabel (Ezra cap. 5 și 6).

Totuși, cea mai uimitoare descoperire a rezultat din niște inscripții pe care le găsisse Botta la Chorsabad. Unul dintre primele texte care au fost descifrate, prezenta numele regelui asirian, acela care construise palatul dezgropat de Botta, și anume: Sargon. El pretindea a fi cuceritorul Samariei, prin cuvintele: „Eu am asediat și cucerit Samaria, și am adus de acolo ca pradă 27.900 de locuitori”.

Unii savanți s-au folosit de numele lui Sargon (el se află în cartea lui Isaia 20 : 1) ca temei important pentru punerea la îndoială a relatării din Biblie. În afară de Biblie ei nu l-au mai găsit nicăieri,

de aceea nu puteau să creadă că a existat vreodată un rege cu acest nume. Unul din primii domnitori pe care îl numeau textele Asiriei antice a fost acum acest Sargon disputat. Pentru cercetătorii care aveau în atenție datele istorice din Biblie, aceasta însemna un rezultat strălucit.

Textele descoperite de Botta amintesc nu numai pe Sargon, ci și Samaria, precum și țara lui Izrael, care în inscripțiile asiriene se numește „țara lui Omri”. Omri a fost întemeietorul unei renumite dinastii de regi peste regatul de nord al lui Izrael. Sub nisip s-au găsit inscripții care, după 25 de secole de la alcătuirea lor, mărturisesc despre cucerirea capitalei lui Izrael. Aceste izvoare contemporane despre căderea Samariei și luarea ca prizonieri a locuitorilor regatului lui Izrael, dovedesc istoricitatea unor evenimente care pînă aci fuseseră arătate numai în Biblie”.

După Botta au urmat și alte săpături la Chorsabad care au scos la iveală mari reliefuri cu imagini ale înalților slujbași de la palat, precum și scene de război și de vînațoare. „În afară de acestea, s-a mai găsit și o listă — devenită între timp celebră — a regilor Asiriei de la începuturile acestei împărății pînă pe vremea lui Tiglatpileasar III, care a domnit spre sfîrșitul sec. al 8-lea î.e.n. Lista aceasta a pus pe baze mai sigure cronologia istoriei asiriene și multe nelămuriri au fost elucidate, pe care istoricii au căutat timp îndelungat să le rezolve.

Așa dar, Chorsabad ca furnizor de materiale autentice, unele înfîlnite și în textele biblice, a jucat un rol de seamă. Astăzi, însă, locul săpăturilor de la Chorsabad oferă trecătorului un tablou descurajant. Cît de trecătoare a fost măreția vechiului imperiu asirian! Pe vremuri, orașul în care se afla mărețul palat al puternicului rege asirian, Sargon, era plin de afaceri. Bogăția, luxul și agitația neobosită, făceau parte din viața trăită în lăuntru fortificațiilor lui ziduri. Soldații făceau de pază la porțile palatului, negustorii își vedeau de negoțul lor, iar comorile țărilor supuse se revărsau în trezoreriile regelui. Dar iată că toată strălucirea și renumele Asiriei au trecut. Nimicirea a fost atît de desăvîrșită încît, pînă acum cu puțin mai bine de o sută de ani, nici un om nu știa nimic despre oraș sau despre Sargon, constructorul lui, astfel încît unii savanți s-au întrebat dacă a existat vreodată un om cu acest nume.

Izvoarele de texte de piatră și lut, care timp de multe sute de ani au fost îngropate sub grămezi de nisip și sub molozul palatului lui Sargon au apărut la lumina zilei.

Istoria „învierii” lui Sargon aproape că a fost dată uitării, de cînd în timpurile mai noi au fost făcute multe alte descoperiri și mai emoționante.

GH. INDRICĂU

In locașul Său, Dumnezeu a descoperit celor credincioși calea Sa, spre mîntuire. Cortul Său de întrunire a fost un model în miniatură al locașului ceresc. În el s-au desfășurat zilnic simbolurile mîntuirii și osîndirea păcatului. Toate îndrumările pentru construirea Cortului lui Dumnezeu de pe pămînt, au fost date lui Moise cu aceste cuvinte: „Să-Mi faci un locaș sfînt, și Eu voi locui în mijlocul vostru” (Exod 25, 8). Locașul sfînt era format dintr-un spațiu avînd două despărțituri. Prima s-a numit Locul Sfînt și a doua Locul prea Sfînt.

Pentru clădirea Locașului Sfînt, Moise a primit pe muntele Sinai un model al Cortului, „ca și pentru toate lucrurile din el” (Exod 25, 9). Acest

SIMBOLURI

locaș pămîntesc a fost numai o copie a „Cortului acela mai mare și mai desăvîrșit, care nu este făcut de mîini, adică nu este din zidirea aceasta” (Ebr. 9, 11). Sub supravegherea lui Moise a fost ridicat Cortul lui Dumnezeu pe pămînt, pe care arhidiaconul Ștefan l-a numit „adunarea Izraeliților în pustie” (Faptele Apostolilor 7, 38).

În Vechiul Testament șaisprezece capitole descriu clădirea Locașului lui Dumnezeu, iar cartea Leviticului descrie regulile serviciului divin. În Noul Testament, Epistola către Evrei se ocupă cu acest subiect. În ea este descoperit adevăratul înțeles al ilustrațiilor și al simbolurilor din serviciul Vechiului Testament, privite prin strălucirea lui Isus Hristos ca Jertfă și Preot, ca Rege și Mare Preot. Prin Locașul Sfînt al lui Dumnezeu de pe acest pămînt și în cer, se poate vedea luminată calea pentru mîntuirea noastră. Împăratul David a strigat: „Dumnezeule, căile Tale sînt în sanctuar” (Ps. 77, 13). David privind sfințenia căii lui Dumnezeu de salvare a celui păcătos, prefigurate în

Locaşul Său pămîntesc, a săl-
tat de bucurie.

Serviciul divin al adunării
din pustie și mai tîrziu în
templul lui Solomon de la Ie-
rusalim, a reprezentat (ca un
serviciu umbră) un sistem mij-
locitor în salvarea păcătoșului
așa după cum și imediat în
urma Edenului, altarul a fost
centrul serviciului divin, iar
mielul a fost jertfa simbolică
de credință în jertfa Mielului
lui Dumnezeu (Evr. 9, 22).

În fiecare dimineață și seară,
preoții au sacrificat cîte un
miel de un an, ca jertfă „ne-
curmată” (Exod. 29, 38). Această
jertfă zilnică și ne-
curmată, prezenta garanția ha-
rului lui Dumnezeu față de pă-
cătos și o posibilitate constantă
pentru iertarea păcatelor. Hris-
tos a murit pe cruce exact în
timpul jertfei de seară din
Templu. Puterea salvatoare a
acestei jertfe este deplină și
statornică. Privind aceste jertfe
zilnice ca simbol al lui Isus
Hristos care avea să moară
pentru păcatele sale, păcătosul
aducea și el jertfa sa. Prin a-
ceastă jertfă el a recunoscut
păcatele sale și a exprimat cre-
dința că singele lui Hristos îl
va curăți. Despre aceasta ci-
tim: „Dacă cineva din poporul
de rînd a păcătuit fără voie,
făcînd împotriva uneia din po-
runcile Domnului... să aducă
jertfă... pentru păcatul care l-a
făcut, să-și pună mîna pe capul
jertfei de ispășire și s-o jun-
ghie... și i se va ierta” (Lev. 4,
27—31).

Singele jertfei ca simbol de
răscumpărare a păcatului, a
fost dus de preot în Locaşul
Sfînt, și cu el a uns carnele
altarului. Astfel preotul a mij-
locit între fratele său și Dom-
nul.

Între altarul de jertfă din
curte și cortul sfînt, era lighea-
nul de spălare. În el se afla
apa cu care preoții își spălau
mîinile și picioarele înainte de
intrare în Cortul Sfînt. Apa a-
ceasta din vas nu a fost con-
siderată ca „apă sfîntă”. Ea era
numai un simbol de curățire a
sufletului de urmările păcatu-
lui. Fiecare trebuia să învețe
această mare lecție că numai
cel curat poate avea comuniune
cu Dumnezeu.

Sfîntul locaş nu a avut nici
o fereastră. În el ardeau șapte
candle în sfeșnicul de aur cu
șapte brațe. Ca izvor unic de
lumină în Cort, sfeșnicul a sim-
bolizat pe Isus Hristos ca fiind
„unica lumină” „care luminea-
ză pe orice om venind în lume”
(Ioan 1, 9).

De cealaltă parte a fost masa
cu pîinile pe care le schimbau
preoții în fiecare Sabat. Și a-
ceste pîini au simbolizat pe Isus

„DUMNEZEULE, CALE TALE SÎNT ÎN SANCTUAR”

Hristos căci El a fost „Pîinea
vieții, care S-a pogorît din cer”
(Ioan 6, 51).

Între locul sfînt și locul prea
sfînt era o perdea în fața că-
reia se afla altarul de tămîiat.
În fiecare dimineață și seară,
de pe acest altar se ridica mi-
rosul tămîiei, ca simbol al ru-
găciunii (Apoc. 5, 8).

Cea mai sfîntă parte în Lo-
caș era Sfînta Sfîntelor. În ea
a stat chivotul aurit ca simbol
al tronului lui Dumnezeu. În
chivot au fost Cele Zece Po-
runci ca bază a legămîntului
lui Dumnezeu cu poporul Său.
Ele au fost scrise cu degetul lui
Dumnezeu pe table de piatră.
Capacul chivotului deasupra
celor Zece Porunci era făcut
dintr-o bucată de aur curat și
el reprezenta sediul harului și
al împăciuirii. El milostivito-
rul, era intruchiparea harului
lui Dumnezeu care este mai
mare decît greșelile noastre.

Din acest loc Prea Sfînt.
Dumnezeu a vorbit cu poporul
Său prin Moise, „de la înălți-
mea capacului ispășirii dintre

cei doi Heruvimi” (Exod 25,
22). De pe amîndouă capete ale
capacului, se ridicau doi îngeri
făcuți din aur bătut, ce sim-
boliza dorința îngerilor să pă-
trundă în profunzimea iubirii
lui Dumnezeu față de păcătoși.

În Sfînta Sfîntelor, odată pe
an avea loc serviciul de cură-
țirea păcatelor adunate în Lo-
caș în cursul unui întreg an. La
acest serviciu lua parte numai
Marele Preot, în cadrul unui
ritual deosebit, la ziua ispăși-
rii. Într-un înțeles deosebit, a-
ceastă zi era considerată ca
ziua judecării. Cu singele ani-
malului junghiat, Marele Preot
stropsea locul de împăciuire, sub
care se afla Legea lui Dumne-
zeu, ca o măsură de dreptate și
judecată. Păcătosul care nu-și
recunoștea păcatele sale pînă
în ziua aceea era condamnat la
expulzare din comunitatea din
pustiu.

Cînd a văzut apostolul Pavel
într-o strălucire adevărată, ca-
lea de salvare a lui Dumnezeu
în Sfîntul Lui Locaş, el a stri-
zat surprins: „O, adîncul bo-
găției, înțelepciunii și științei
lui Dumnezeu! Cît de nepă-
trunse sînt judecățile Lui, și
cît de neînțelese sînt căile Lui!
Și în adevăr cine a cunoscut
gîndul Domnului?” (Rom. 11,
33.34).

Apostolul Pavel a cunoscut
pe Hristos prin simbolurile și
ilustrațiile serviciului divin al
Vechiului Testament. A văzut
că „El a făcut curățirea păca-
telor, și a șezut la dreapta Mă-
ririi în locurile prea înalte... ca
să poată fi... un Mare Preot
milos și vrednic de încredere,
ca să facă ispășire pentru pă-
catele poporului” (Evr. 1,3; 2,
17).

Credința în Hristos, care era
și jertfă și preot, a făcut Pa-
vel din Saul, apostolul Pavel.
Ca fii ai credinței, Hristos să
facă din noi mîntuiții Săi.

C. ADV.

În continuarea preocupărilor noastre exegetice, vom analiza împrejurările ce au condus la apariția inspiratei epistole către Evrei. În studiul prezent ne vom ocupa de autorul acestei cărți a canonului Sfințelor Scripturi.

Dacă am evitat a spune pînă aici, așa cum de fapt rostim atunci cînd cităm această epistolă și anume, epistola Sf. apostol Pavel către Evrei, am făcut aceasta în mod intenționat, căci afirmînd dintru început convingerea noastră că Pavel este autorul epistolei către Evrei, sîntem conștienți de faptul că în ochii unor anumiți critici ne-am descalifica pentru investigații și studii profunde în continuare. Argumentele obișnuite — clasice — pro și contra acceptării apostolului Pavel ca autor al epistolei către Evrei, au fost prezentate, susținute sau combătute în studiile teologice de specialitate, de teologi recunoscuți, așa că foarte puțin s-ar mai putea spune, care să nu se mai fi spus pînă în prezent. Sîntem totuși convinși, că s-a pus prea multă greutate, s-a acordat un prea mare credit dovezilor interne, construcțiilor gramaticale, modul de folosire a frazelor care se susțin că nu sînt caracteristice paulinice (ale ap. Pavel), cum și a liniei de argumentări folosită de autor, cum și a formei de prezentare. Este desigur riscant pentru autorul acestui studiu să facă afirmația că expresia acesta sau fraza aceea nu poate aparține marelui apostol al neamurilor, numai pentru singurul motiv că acestea nu se mai întîlnesc și în alte scrieri ale marelui apostol. Desigur că argumentele aduse de cei în cauză sînt negative și este un lucru îndeobște acceptat ca fiind neînțelept a te baza pe argumente nesigure, negativiste.

Argumentele existente în epistola către Evrei, și prezentarea generală a lor, sînt exact ceea ce se considera că era necesar bisericii din Ierusalim din vremea aceea. Pavel era în cunoștință de aderarea“ a mii de

Despre Epistola

Iudei“ creștinați la sistemul iudaic. El știa de asemenea că pentru a face pe apostoli, pe bătrînii bisericii și întregul popor să se abată de la aceste ceremonii ce deveniră fără sens și nefolositoare odată cu moartea Fiului lui Dumnezeu pe crucea Golgotei, era necesar ca natura temporară (provizorie) a templului și a serviciilor Lui, să fie prezentate, să fie aduse în discuție și analizate în lumina realităților biblice, obținerii mîntuirii. Dacă apostolul Pavel nu a scris evreilor, atunci cineva a scris, și a scris cineva care cunoștea exact, precis ceea ce era necesar în acele împrejurări, și care simțea nevoie presantă de a prezenta bisericii adevărata însemnătate a ceea ce era trecător, a ceea ce îndeplinește o mare lucrare într-un timp determinat și anume pînă în momentul cînd Fiul lui Dumnezeu pecetluse cu viața Sa, biruința mîntuirii noastre, avea să transmită sanctuarului ceresc continuarea lucrării înfăptuite de către Mîntuitorul nostru Isus Hristos și continuate de El în ceruri.

Că de fapt argumentele și gîndurile epistolei către Evrei poartă amprenta apostolului Pavel, este un fapt admis chiar de către mulți dintre cei ce nu cred că Pavel este autorul ei. Cînd luăm în considerare istoria primei bisericii creștine, și atitudinea bisericii din Ierusalim; cînd știm că apostolul Pavel a fost prezentat în mijlocul unei controverse tocmai cu privire la problema cu care se ocupă această carte a Noului Testament; cînd știm de asemenea că Pavel era un scriitor experimentat și un erudit discipol al lui Gamaliel; cînd știm

că fiind în temniță, el nu putea trata personal aceste probleme ce frămîntau biserica; cînd știm de asemenea că el era singurul apostol care putea să se împotrivescă, să facă cu succes față învățăturilor iudaizante ce se cuibărise în prima biserică și că era bărbatul care nu se ferea să stea pe poziția lui chiar în fața lui Petru — cum ar mai putea totuși cineva, în fața acestor situațiuni să nu admită, să nu creadă, să nu fie convins că apostolul Pavel a dorit, a simțit obligativitatea de a se pronunța în cazul acestui subiect care se contura tot mai mult, și care era așa de important?

Desigur, ar fi fost cu totul nepotrivit și nefiresc pentru Pavel ca el să-și reprime dorința imperioasă de a scrie. El a văzut — ca nimeni altul — natura tipică a sistemului ceremonial. El știa, de asemenea ca nimeni altul, adevărata natură a lucrării de mijlocire a Domnului Hristos sus în ceruri. El înțelegea, ca nimeni altul, natura puterii ce se va înălța pînă cînd reprezentantul Său, va sta în însuși templul lui Dumnezeu dovedind a fi El însuși Dumnezeu. Avînd acestea în vedere, Pavel, mai presus de toți ceilalți, simțea nevoia de a pune temelie sigură înțelegerii lucrării de mijlocire a Domnului Hristos, care ar arăta imediat zădărniciia jertfelor iudaice și care constituie de asemenea cea mai mare apărare împotriva falsului sistem de mijlocire. Se pare că cel mai bun om — putem spune că aproape singurul om — care să scrie un astfel de document nu putea fi altul decît Pavel. El cunoștea problema. El a întîlnit față către față pe

către Evrei

iudaizanți. El a fost omul cel mai potrivit pentru a scrie această epistolă.

ARGUMENTELE CRITICILOR

Așa cum am amintit mai sus, argumentele pe care criticii le prezintă în susținerea faptului că Pavel nu este autorul epistolei către Evrei, se referă în principal la limbajul epistolei, care spun ei, este mult prea frumos și prea elegant decât acela folosit de Pavel în celelalte epistole ale sale, nepuse sub semnul întrebării de înalta critică sau unii teologi. Noi nu credem că aceste argumente sînt concludente. Ele ar putea fi reale numai în eventualitatea că nu era posibil pentru Pavel să scrie grecește corect și frumos, și mai departe, numai presupunînd că el nu putea schimba stilul său, odată cu schimbarea subiectului. Noi însă nu credem că vreunul din aceste argumente poate fi valabil.

Într-o viață zbuciumată și plină de tensiune, așa cum a dus-o apostolul Pavel, acesta — în aceste condițiuni — putea face în grabă o comunicare scrisă, care să nu fie totdeauna o construcție gramaticală corectă, așa cum se găsește în unele epistole ale sale; dar acum se afla închis și avea suficient timp la dispoziție pentru a scrie. Și nici nu se poate susține cu succes că Pavel nu era capabil să scrie corect în limba greacă. El era un bărbat cult, educat, el cunoștea limba greacă și nechibzuit se dovedește acela care încearcă să demonstreze că Pavel nu putea produce un tratat așa

cum este epistola către Evrei, dacă s-ar fi hotărît s-o facă. Diferența dintre scrierile de la început ale lui Pavel și cele de mai târziu, arată că apostolul Pavel nu și-a schimbat teologia. Stilul său a trecut însă printr-un proces de elaborare în decursul anilor.

Este clar pentru noi cei de astăzi că în lucrările lor, criticii au acordat prea puțină atenție fondului istoric bisericesc al problemei. Clement, Barnaba, Luca și Apolo, poate că au scris unele lucrări tratînd acest subiect; dar niciunul dintre ei nu avea experiența lui Pavel și nici nu simțeau asupra-le povara așa cum o simțea apostolul Pavel, în mod deosebit după ultima sa vizită la Ierusalim. Probabil că Pavel era necăjit pentru că a cedat insistenței bisericii de a se supune unei cerințe, ce, deși nevătămătoare, nu mai era valabilă. Stînd izolat în închisoare el medita la lucrarea pe care ar fi putut s-o facă pentru biserică, dacă n-ar fi fost întemnițat, și cu siguranță că și-a dat seama, a simțit — ca niciodată pînă atunci — că el datorează ceva fraților iudei. N-a spus oare Domnul că el este un vas ales ca să ducă numele Său „înaintea Neamurilor, înaintea împăraților și înaintea fiilor lui Izrael“? Dumnezeu a trimis pe Pavel la neamuri, dar El l-a trimis de asemenea la Iudei. Dar pînă la data aceasta Pavel considera că a fost făcut puțin pentru Izrael. El le era dator și sosise timpul să se achite de datorie. El a dat greș cînd a întîlnit ultima dată biserică din Ierusalim. El va trebui să

repare acest lucru și să-și împlinească cu credincioșie lucrarea chemării sale.

IERUSALIMUL ÎN PRAJMA ANULUI 70 e.n.

Apostolul Pavel avea nevoie să cugete adînc la rînduiele și ceremoniile mozaice, pentru a le putea evalua în mod drept și pentru a le delimita locul ce-l ocupau pentru mîntuire. El cunoștea natura lor temporară și era conștient de faptul că timpul potrivit pentru abrogarea lor trecuse. Nu numai că apostolul Pavel știa acest lucru, dar se pare că era singurul dintre conducătorii bisericii care avea clară această viziune. Niciunul din ceilalți apostoli nu a sesizat criza ce avea să confrunte biserica, cînd orașul și templul aveau să fie nimicite. Și acest lucru se va întîmpla nu peste mult timp în viitor. Era mai mult decît sosit timpul, nu numai ca biserica să fie avertizată, ci ca să și primească sfaturi precise cu privire la lucrurile cele adînci ale lui Dumnezeu, cu privire la lucrarea marelui lor Mare Preot din ceruri. Acest lucru era necesar atunci cînd toate lucrurile aveau să se clatine, iar templul lor, mîndria lor, avea să fie transformat în jalnice ruine.

Cînd apostolul Pavel a făcut ultima sa vizită la Ierusalim, se apropia timpul cînd conform profeției Domnului Isus, orașul și templul aveau să fie nimicite de către armatele romane. Era în octombrie, anul 66 e. n., cînd romanii au început asediul Ierusalimului. La data acestei ultime vizite a apostolului Pavel la Ierusalim, se părea că biserica nu acorda vreo atenție evenimentelor în curs de desfășurare. Ei țineau încă sărbătorile iudaice; ei încă mai aduceau jertfele ceremoniale; erau încă zeloși implinitori ai prescripțiilor ceremoniale. Ei nu aveau decît o slabă concepție a lucrării Domnului Hristos în sanctuarul ceresc; ei cunoșteau foarte puțin de-

spre slujba Sa din ceruri; ei nu-și dădeau seama că sacrificiile lor erau nefolositoare, avînd în vedere marele sacrificiu de pe Golgota.

Era de acum timpul ca ochii lor să fie deschiși față de realitățile cerești. Cînd templul lor avea să fie nimic, era necesar ca ei să aibă credința lor ancorată de ceva sigur, care să nu se clatine, ceva care să nu-i părăsească în necazurile lor. Dacă mintea le-ar fi putut fi întoarsă spre Marele Preot și asupra Sanctuarului ceresc, asupra sacrificiului care s-a dovedit a fi mai bun decît sacrificarea animalelor, atunci ei nu se vor mai descuraja cînd templul va fi nimic și structura-umbră a ceremoniei lor de la templu va înceta. Dar dacă ei nu au o astfel de nădejde; dacă nu au o viziune a sanctuarului ceresc, atunci, ei vor fi dezorientați cînd vor vedea distrugerea a ceea ce a constituit nădejdea lor.

Toate acestea, apostolul Pavel le înțelegea mai bine decît oricare altul. Apostolul tremura la gîndul a ceea ce se va întîmpla bisericii atunci cînd aceste lucruri se vor împlini. El tremura și mai mult la gîndul a ceea ce se va întîmpla celorlalte comunități întemeiate prin strădania lucrării sale, atunci cînd credincioșii din Ierusalim se vor împrăștia pretutindeni pînă la marginile pămîntului, păstrînd în practicile vieții lor religioase, concepțiile ce le aveau acum cu privire la obligativitatea legii ceremoniale. El tocmai trăise demonstrarea faptului cît de tenace s-au prins ei de circumciziune, de legea ceremonială mozaică. Cînd datorită împrejurărilor în care și-a desfășurat viața prima biserică creștină (secolul I e.n.), acești credincioși vor pleca din Ierusalim și vor păși în celelalte comunități creștine pe care ele le întemeiasă, atunci desigur că vor învăța pe aceștia că dacă nu se circumcideau, și nu păzeau rînduielele ceremoniale mozaice, ei nu vor putea fi mîntuiți. Acest lucru se întîmplase deja (desigur pe o scară

mai restrînsă) și credincioșii din Ierusalim erau încă zeloși în susținerea acestor puncte de vedere, și apostolul Pavel cunoștea aceasta din experiență. Cînd acest timp va veni, cînd toate aceste situațiuni se vor întîmpla aievea, Pavel, nu va mai putea să-i ajute. El nu va mai fi printre ei.

Aceasta era cea mai sumbră perspectivă. Se părea că întreaga biserică creștină se va împărți pe problema legii ceremoniale.

Învățătorii și credincioșii din Ierusalim, avînd în vedere dispersarea lor, vor avea tendința să creeze fracțiuni, dezidențe — pe această problemă — în toate bisericile creștinătății. Cu adevărat, situația era critică. Apostolul Pavel era singurul care înțelegea pe deplin problema aceasta. Dar era neajutorat se afla întemnițat. Fără nici un fel de îndoială, că apostolul era frămîntat de ideia ce-l stăpînea și anume, de a comunica bisericii lumina pe care Dumnezeu i-a dat-o, salvînd astfel biserica de la sciziune.

Interesul pe care apostolul Pavel îl avea față de biserică din Ierusalim, era suficient pentru a-l determina să scrie; dar ideea ce se adăuga și anume, pericolul ce ar fi putut veni asupra bisericilor datorită prezenței în mijlocul lor a credincioșilor bisericii din Ierusalim, ce vor fi nevoiți să se împrăștie în cele patru părți ale pămîntului odată cu distrugerea Ierusalimului, a constituit un factor și mai puternic care cerea ca el să scrie o astfel de lucrare ca epistola către Evrei. Dacă credincioșii din Ierusalim vor vedea și înțelege lucrarea Domnului Isus în sanctuarul ceresc, dacă ei vor înțelege că pentru ei se avea în vedere ceva mai bun; dacă ar înțelege că Domnul Hristos slujea acum ca marele lor Mare Preot în sanctuarul din ceruri, atunci ei ar avea o nădejde sigură, de nezduncinat, și în loc să fie descumpăniți din cauza nimicirii Ierusalimului, ei vor vedea în aceasta împlinirea profeției Domnului Hristos, iar cînd

aceste împrejurări îi vor împrăștia, atunci ei vor fi una cu toți credincioșii din celelalte comunități întemeiate de Pavel. Ei vor întîlni în ele frați avînd aceiași prețioasă credință și se vor bucura în nădejdea lor comună. În loc de a creia disensiuni, ei se vor dovedi a fi o putere spiritală și un sprijin pentru aceste comunități.

Nu încapă îndoială că este dificil pentru noi a înțelege pe deplin criza ce sta înaintea bisericii primare. Singurul lucru ce-i putea salva de la descurajare și prăbușire atunci cînd armatele imperiale romane vor cucerii orașul — iar din templu (această minune a lumii antice) nu va mai rămîne piatră pe piatră, așa cum a fost arătat de Mîntuitorul — era numai o concepție clară cu privire la adevăratul sanctuar din ceruri și a serviciilor lui. Aceasta, și numai aceasta putea explica împrejurările prin care ei aveau să treacă.

De fapt, dacă membri bisericii advente au putut înțelege cauza dezamăgirii lor de la 1844 și au putut vedea clar rostul și viitorul acestei biserici, ei au putut face aceasta numai în lumina adevărului despre sanctuar, așa cum acest adevăr a fost singura nădejde a bisericii apostolice. O înțelegere a problemei sanctuarului ar fi însemnat izbăvirea lor. Lumina cu privire la acest subiect vital trebuia să ajungă la ei, dacă era ca ei să fie biruitori.

Și lumina nu a întîrziat să apară. Epistola către Evrei a apărut în aceste împrejurări, conținînd adevărul cel binecuvîntat al sanctuarului; a unui tabernacol mai desăvîrșit, sanctuarul ceresc în care Domnul Hristos este mare Preot; sanctuarul noului legămint; al singelui ce vorbește mai puternic decît singele lui Abel: a odihnei ce rămîne pentru poporul lui Dumnezeu și a binecuvîntății nădejdi pe care o avem ca o ancoră a sufletului, o nădejde tare și neclintită și care pătrunde dincolo de perdeaua dinăuntru a Templului“. Evrei. 6,19.

CU PRIVIRE LA DATA SCRIERII EPISTOLEI CĂTRE EVREI

Unii critici resping foarte repede argumentele ce pledează în favoarea faptului că Pavel este autorul epistolei către Evrei, afirmând că epistola nu a fost scrisă înainte, ci după căderea Ierusalimului, cândva prin deceniul al noulea al primului secol al erei noastre dacă nu și mai târziu. Este desigur clar, că dacă această epistolă ar fi fost scrisă mai târziu, Pavel nu putea fi autorul ei, căci el a fost executat în deceniul al șaptelea al primului secol al erei noastre. Data scrierii acestei epistole, este așa dar foarte importantă.

Există o serie de motive pentru care o dată mai târzie nu poate fi acceptată. Iată numai trei din aceste motive, din aceste dovezi.

1. Ar fi fost foarte straniu dacă într-o lucrare tratând abolirea ceremoniilor levitice nu s-ar fi făcut nici o mențiune cu referire la distrugerea templului, dacă în adevăr acest lucru ar fi fost un fapt împlinit la data scrierii ei. Nu numai că așa cum logic este de așteptat — căderea Ierusalimului este un eveniment deosebit de important în istoria lui Izrael — EL A FOST EVENIMENTUL SUPREM — comparat în mințile lor cu timpul sfârșitului. Ca un scriitor să se ocupe de templu și serviciile lui și totuși să nu facă nici o referire la distrugerea lui, dacă el era deja numai ruine, este un lucru cu neputință de admis.

Acest lucru devine și mai evident dacă luăm în considerație faptul că autorul neglijează unul dintre argumentele cele mai puternice pentru teza pe care o susține, nefăcând trimitere, nementionând această nenorocire, această calamitate a bisericii Ierusalimului și în mod deosebit a Templului. Dacă el ar fi putut arăta nu numai că Dumnezeu INTENȚIONEAZĂ să abroge rînduielele ceremoniale, dar că ele erau deja în mod efectiv abolite,

desființate prin faptul distrugerii templului, el ar fi avut un argument în fața căruia nimeni nu mai putea spune nimic. De asemenea, dacă în timpul când s-a scris epistola, templul era o ruină și Izrael împrăștiat în toate punctele cardinale ale pămîntului, cu siguranță că autorul n-ar fi făcut greșeala să nu menționeze acest fapt și să nu sublinieze că neaprobarea lui Dumnezeu cu privire la ceea ce ei încă continuau a practica, a fost cu prisosință demonstrată. El și-ar fi sprijinit, și-ar fi bazat astfel argumentul său cu privire la o nouă preoție în locul aceleia care încetase de acum a mai exista, și acest fapt fără posibilitate de a fi respins. Întreaga argumentație a epistolei ar fi luat atunci o direcție diferită, culminând în faptul de nediscutat că Dumnezeu a nimicuit deja templul și a împrăștiat poporul Său. Nu se poate concepe ca un autor de talia celui ce a scris epistola către Evrei să omită cel mai puternic argument al său.

2. Al doilea motiv, al doilea argument în favoarea convingerii noastre că epistola către Evrei a fost scrisă înainte de distrugerea Ierusalimului, rezidă în faptul că serviciile de la templu sînt menționate în această epistolă ca fiind încă aduse la îndeplinire. Cîteva ilustrații numai — din multele de acest fel — vor fi suficiente pentru a demonstra cele de mai sus:

„În adevăr, legea pune (face) mari preoți pe niște oameni“ (Evr. 7.28 p.p.) text ce evidențiază o stare prezentă de lucruri la data aceea. Dacă autorul ar fi privit înapoi către o practică ce nu mai era în vigoare, desigur că el ar fi scris atunci: „Legea pune (făcea) mari preoți pe niște oameni“. De asemenea textul din Evr. 8.4: „Dacă ar fi pe pămînt, nici n-ar mai fi preot, fiindcă sînt (preoții) CEI CE ADUC DARURILE...“, în acest caz ar fi trebuit să scrie „ei (preoții) sînt cei ce aduceau darurile.“

De asemenea „Ei fac o slujbă, care este chipul și umbra

lucrurilor cerești“. (Evr. 8,5 p.p.), în cazul nostru ar fi devenit „Ei făceau o slujbă“.

Autorul observă că Domnul Hristos „A SUFERIT“ dincolo de poartă, în timp ce în același context el spune că sîngele dobitoacelor „ESTE ADUS“ în locul prea sfînt, în timp ce trupurile „SÎNT ARSE“ de tot afară din tabără“. (Evr. 13,11. 12). Suferințele Domnului Isus sînt puse la timpul trecut; lucrarea ce trebuia să fie îndeplinită cu sîngele animalelor și dispozițiile în legătură cu jertfele, sînt puse la timpul prezent. Acest lucru este explicabil numai avînd în vedere realitatea faptului că epistola către Evrei a fost scrisă înainte de anul 70 d. Hr.

3. Și încă un argument ce privește schimbarea înțelegerii cu privire la prescripțiile ceremoniale ce au fost aduse la cunoștința credincioșilor din Ierusalim, mai înainte de căderea Ierusalimului în mîinile armatei romane la anul 70 d. Hr. În timpul ultimei vizite a apostolului Pavel, erau „mii de Iudei“ în biserică (Fapte, 2,41). Nu ni se spune cîte mii erau, dar desigur că două sau trei mii nu se considerau „multe mii“, așa cum redă acest text alte traduceri. În afară de credincioșii acestei comunități mai erau „o mare mulțime de preoți“ (Fapte 6,7), și „unii din partida Fariseilor“ (Fapte 15,5), care se adăugaseră bisericii.

Aceștia „erau cu toții zeloși pentru lege“, în așa măsură, încît apostolul Pavel a fost nevoit să se supună insistențelor lor și să îndeplinească o cerință ceremonială ce nu-și mai avea sensul. Aceasta ne demonstrează că ei încă învățau faptul că „dacă nu sînteți tăiați împrejur după obiceiul lui Moise, nu puteți fi mîntuiți“ (Fapte 15,1). Aceste multe mii de credincioși erau împrăștiate pretutindeni la data căderii orașului, și în mod logic trebuie să admitem că se aștepta în acest caz ca, dacă la această dată ei încă mai credeau că nu există mîntuire fără circumciziune, oriunde ar fi mers aceștia ei ar fi

cus cu ei această convingere a lor; și fiind zeloși pentru aceste prescripții ceremoniale, ar fi creat disensiuni și probleme în toate comunitățile, producând astfel despărțiri în Biserica creștină. Dar nimic de acest fel nu a avut loc. Nu s-a produs nici o despărțire. Biserica Creștină nu s-a împărțit într-o grupare iudaică și alta a neamurilor. Există numai O SINGURĂ BISERICĂ, și această biserică nu avea în practicile ei circumciziunea. Ceva s-a petrecut cu credincioșii și zeloșii iudei în ceea ce privește orînduirile ceremoniale, și acel ceva trebuie că a avut loc mai înainte de anul 70 d. Hr. Apariția epistolei către Evrei ne dă singura soluție rezonabilă a „acestui ceva“ ce s-a petrecut cu ei.

Numai cîțiva ani au trecut de la adevăratul creștinism apostolic. Această schimbare miraculoasă, trebuie că a avut un istoric al ei. Acest istoric, cauza acestei transformări miraculoase constă în apariția epistolei către Evrei, a problemelor principale tratate în această lucrare. Acei care totuși cred într-o dată mai tirzie a apariției epistolei către Evrei, sînt datori, sînt obligați a produce dovezile ce le au și care să pledeze pentru păstrarea unității doctrinare a bisericii, avînd în vedere puternica și zeloasa aderare la ceremoniile iudaice a bisericii din Ierusalim, chiar înainte de căderea orașului, argumente care să se opună (dacă ele pot exista) punctului de vedere al lui Pavel, ținut de toate comunitățile de atunci și pînă în prezent. Apariția epistolei către Evrei exact în această perioadă de timp, demonstrează cu prisosință mai presus de orice, starea acestor lucruri și nu cunoaștem alt motiv al acestei schimbări în orientarea convingerilor lor, decît puterea transformatoare a Cuvîntului inspirat scris prin pînă marelui apostol al neamurilor, care a păstrat unitatea și puritatea bisericii în decursul timpurilor.

D. POPA

HRISTOS

HRANA VIEȚII SPIRITUALE

Domnul Hristos a zis: „Eu sînt Pîinea vieții... care S-a pogorit din cer“ (Ioan 6, 48.51). Pîinea era simbolul trupului Său, „care se va da pentru viața lumii“. Luînd pîinea la ultima Cină, a frînt-o și a dat-o ucenicilor Săi, cu cuvintele: „Acesta este trupul Meu, care se frînge pentru voi“ (1 Cor. 11, 24). Cînd trupul Său a fost frînt pe cruce la Golgota, dreptatea și-a primit satisfacția. El a murit ca noi să trăim. El a dat viața Sa, pentru viața lumii. Ne-a înlocuit murind în locul nostru. A fost pedepsit pentru vina noastră. Lovitura destinată nouă, a primit-o El.

Moartea Domnului Hristos pe Golgota este unica jertfă prin care se poate salva păcătosul de moartea veșnică. Cînd Dumnezeu a anunțat că pretenția dreptății este îndeplinită, s-a deschis „o nouă cale de scăpare“ și anume prin „jertfirea trupului lui Hristos, odată pentru totdeauna“ (Evr. 10, 10). Jertfa necesară a fost sacrificată, și nici o altă jertfă nu mai este necesară. A fost de ajuns deși Hristos a adus o singură jertfă pentru păcatele lumii. El S-a înălțat la cer și S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu. „Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvîrșiți pentru totdeauna pe cei ce sînt sfințiți“ (Evr. 10, 12—14). Hristos nu va muri de două ori.

În Hristos noi avem „nădejdea care ne era pusă înainte“ (Evr. 6, 18). Această nădejde în viața veșnică o avem ca o ancoră a sufletului, care pătrunde dincolo de perdeaua dinlăuntru a Templului, unde Isus a intrat pentru noi... cînd a fost făcut Mare Preot în veac“ (Versetul 19, 20). Hristos nu este numai unica jertfă, ci și unicul Mare Preot: Căci

este un singur Dumnezeu și este un singur Mijlocitor între Dumnezeu și credincioși. Omul Isus Hristos, care S-a dat pe Sine Însuși, ca preț de răscumpărare pentru toți (1 Tim. 2, 5.6).

Numai prin Hristos este posibil ca cel păcătos să se apropie de Dumnezeu. Preoția lui Hristos este una din cele mai însemnate învățături din Noul Testament. Numai ca preot a putut Isus rezolva problema salvării noastre. Ca Dumnezeu nu a putut ispăși păcatele noastre nici nu a putut servi ca preot. Preotul a trebuit „să Se asemene fraților Săi“ „ca să poată fi un Mare Preot milos și vrednic de încredere“ (Evr. 2, 17).

Preoția Lui a fost condiționată de întruparea Sa. Numai astfel a putut El deveni totodată și Preot și Jertfă. Între noi și Dumnezeu stă numai Hristos.

Aceste importante adevăruri, Dumnezeu le-a dat poporului Său chiar de pe timpul Vechiului Locaș Sfînt din pustiu Sinai. Despre aceste adevăruri s-a putut zice ca și despre tabăra poporului lui Dumnezeu „Ce frumoase sînt corturile tale Iacove! Locuințele tale Izraele! Ele se întind ca niște văi, ca niște grădini lîngă un rîu. Ca niște copaci de aloe pe care i-a sădit Domnul... Binecuvîntat să fie oricine te va binecuvînta, și blestemat să fie oricine te va blestema“! (Num. 24, 5.6.9). Adevărul despre Hristos ca Mare Preot este mareț.

Nădejdea era salvatoare încă mai înainte de înfăptuirea sa. Jertfa lui Hristos pe cruce nu se poate înlocui. Ea ne este de trebuință ca pîinea cea de toate zilele. Hristos este pîinea vie pe masa sufletului credincios. Nimeni nu-L poate înlocui. Jert-

fa lui Hristos pe cruce nu poate fi înlocuită cu jertfele de pe mii de altare. Nici mărturisirea păcatelor înaintea lui Dumnezeu nu se poate înlocui cu mărturisirea păcatelor înaintea oamenilor!

Apostolul Pavel a comparat jertfa lui Hristos cu jertfele zilnice de dimineața și seara care se aduceau încă din timpul lui Moise. Domnul a dat porunca: „Un miel să-l jertfești dimineața iar celălalt miel seara“. Pavel ne-a îndrumat la însemnătatea lor simbolică: „Și pe cînd orice preot face slujba în fiecare zi, și aduce de multe ori aceleași jertfe, care nicio dată nu pot șterge păcatele“ (Evr. 10, 11).

Chiar înainte de creștinism, în timpul umbrelor, a simbolurilor, Dumnezeu primea numai acele jertfe care erau însoțite de credință. Jertfele de dimineața și seara au ilustrat jertfa lui Hristos pentru cei păcătoși. Ele au prezentat moartea lui Hristos, căci El a trebuit „să guste moartea pentru toți“ (Evr. 2, 9).

Jertfa de dimineața și de seară a descoperit vechiului popor al lui Dumnezeu, calea de eliberare din păcat. Ea se aducea în fiecare zi în tot cursul anului, indiferent dacă era sârbătoarea Paștilor, a Cincizecimii, a Ispășirii sau o altă zi de sârbătoare. Acestea erau jertfele ce se aduceau după porunca dată de Dumnezeu „în fiecare zi, necurmat... la ușa

cortului întîlnirii înaintea Domnului“ (Exod. 29, 38,42). Acestea erau „jertfe zilnice“ de arderea de tot. Într-un sens deosebit ele au îndrumat spre eficacitatea jertfei lui Hristos „care rămîne preot în veac“ (Evr. 7, 3), căci Isus „S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu“ (Evr. 10, 12).

Aceste jertfe s-au adus pentru tot poporul. Nu era aceasta o jertfă individuală sacrificată lui Dumnezeu. Aceasta a fost jertfa Domnului pentru poporul Său. Ea era adusă indiferent dacă o va recunoaște cineva sau nu.

Aceste jertfe au învățat pe fiecare membru al comunității lui Israel despre dependența noastră necurmată de Isus Hristos. Ei au crezut în meritele viitoare ale Mîntuitorului făgăduit, și Tatăl ceresc prin mila Sa le-a iertat păcatele. Un Iudeu, oriunde ar fi locuit el, se întorcea cu fața către Ierusalim în timpul jertfei de dimineața și seara. Mărturisind păcatele sale, a știut că Domnul i le va ierta (1 Imp. 8, 47—50). Tot poporul a știut că poate primi iertare în fiecare zi dacă o va cere în Hristos.

Aceste jertfe de dimineața și seara au fost zilnice ca și piinea de pe masă. Ele au ușurat aducerea de jertfe individuale. Izraelitul a adus jertfa sa proprie pentru păcat, dar nu ca mijloc de salvare, ci numai

ca dovadă a credinței. Mai putem zice că jertfele de dimineața și seara au fost principale, mai înainte și mai presus de toate celelalte. Ele au mărturisit că Hristos se va jertfi pentru mîntuirea celor păcătoși. Jertfele individuale erau aduse în vederea răscumpărării iar nu ca să facă răscumpărare. Ele nu s-au adus în fiecare zi. Cam de obicei numai de trei ori pe an, în zilele de sârbători mari. Aceste jertfe au prezentat mijloacele lui Dumnezeu pentru mîntuire, pe cînd jertfele individuale au prezentat acceptarea salvării din partea păcătoșului. Ele au fost recolta convertirii și nașterii din nou, care în Noul Testament se numește trecerea „din moarte în viață“.

Moartea lui Hristos pe Golgota pentru răscumpărarea noastră este adevărul central în Cuvîntul lui Dumnezeu. Ea nu se poate înlocui. Iertarea exprimată prin moartea Sa este tot atît de necesară ca și piinea cea de toate zilele. El este „Împăratul Slavei“ (Ps. 24), care în fața lui Dumnezeu primește adorarea îngerilor. Numai lui Hristos I S-a dat dreptul și puterea de salvare. El este viața fiecăruia din noi. Să ne rugăm lui Dumnezeu cu rugăciunea Domnului: „Piinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi“ (Mat. 6, 11). Să ne rugăm zi de zi „ca să trăim prin El“ (Fapte 17,28).

C. ADV.

Credinciosul ca urmaș al Domnului Hristos și ca fiu al lui Dumnezeu, trebuie, prin însuși faptul acesta, să moștenească trăsăturile caracteristice ale Tatălui său, adică să se facă părtaș de fire dumnezeiască. Transformarea firii, a naturii credinciosului, este un proces îndelung, neîntrerupt, care se desfășoară printr-o strânsă colaborare divino-umană. Dumnezeu, în dreptul Său, acordă în permanență ajutorul Său credinciosului, iar acesta trebuie să contribuie cu voința, străduința și cu predarea sa deplină, la realizarea acestui deziderat.

este reală. Noi trăim în era vitezelor extraordinare, a vitezelor cosmice și sintem antrenati în graba de a realiza lucruri la nivelul cerințelor actuale. Criza de timp este ceva la ordinea zilei.

Deși activ, credinciosul, copilul lui Dumnezeu, trebuie să dovedească răbdare exemplară în toate împrejurările vieții. Cel a cărui inimă își pune încrederea în Dumnezeu, rămâne același în ceasul celei mai dureroase încercări și celor mai descurajatoare împrejurări, ca și atunci când toate îi merg bine, când lumina și grația lui Dumnezeu par a fi asupra lui.

față același spirit pe care altul îl exprimă prin injurii. Unul se manifestă dînd drumul la gură, iar altul prin trîntirea ușii. Amîndoi dau însă pe față același temperament. Oare raportul acestor două manifestări ale lipsei de răbdare, va fi notat de îngeri cu vreo deosebire unul de altul?

Nu trebuie să permitem ca spiritul nostru să se agite pentru vreo nedreptate reală sau presupusă care ni s-ar fi făcut. Eul personal este vrăjmașul de care trebuie să ne temem mai mult. Nimic nu are urmări mai grave asupra caracterului nostru ca patima fi-

DESPRE RĂBDARE

„Aici este răbdarea sfinților”... Apoc. 14, 12

O trăsătură specifică a firii dumnezeiești pe care Cuvîntul lui Dumnezeu ne-o recomandă, este răbdarea. Dumnezeu ne este descoperit ca fiind îndelung răbdător. Îndelunga răbdare a Domnului nostru este mîntuire, declară apostolul Petru (2 Petru 3, 15). Purtarea cerului față de noi, precum și planul de mîntuire, minunat alcătuit, dovedesc cu prisosință răbdare și îndelungă răbdare.

Ce însemnează a răbda? A răbda însemnează: a suporta neplăceri fizice sau morale, a fi rezistent, a-și înfrîna neliniștea, a-și păstra calmul. Răbdarea, este puterea de a aștepta în liniște desfășurarea evenimentelor, stăpînire de sine, perseverență.

Vom trata aici însă, răbdarea cu sensul de a-și păstra calmul, a fi stăpîn pe sine. Nu vom include în acest subiect pe cei leneși, pe cei nepăsători sau pe cei delăsători. Acestea nu sînt manifestări ale răbdării, ci sînt protivnice ei.

În Evrei 10, 36 citim: „Aveți nevoie de răbdare”. Această constatare a Duhului Sfînt

Cuvintele sale, motivele sale, faptele sale pot fi răstălmăcite și falsificate, dar el nu ia seama la lucrul acesta pentru că are altceva mai bun de făcut.

Nerăbdarea netratată duce la multe necazuri. „Un om minios stîrnește certuri și un infuriat face multe păcate” (Prov. 29, 22). Datorită nerăbdării, Saul, împăratul lui Izrael, a făcut multe greșeli în viața lui. Multe acțiuni necugetate întreprinse de el, au contribuit la lepădarea sa de către Dumnezeu. Esau pierdu în cele din urmă dreptul de întii născut, din cauza temperamentului său nestăpînit.

Sînt mulți creștini care se laudă că ei nu proferă injurii și nici nu iau numele lui Dumnezeu în deșert, dar care se fac totuși vinovați de călcarea poruncilor. Cine n-a văzut vreo o persoană pierzîndu-și cumpătul, care se putea stăpîni pe sine pînă la extrem, fără să zică vreun cuvînt, dar care iese din casă trîntind ușa, manifestîndu-și astfel furia? O astfel de persoană n-a rostit nici un cuvînt nepotrivit, dar a dat pe

rească ce nu se lasă stăpînită de Spiritul Sfînt. Nici o biruință pe care noi o cîștigăm, nu e atît de prețioasă ca victoria asupra eului propriu. Nu trebuie să permitem ca sentimentele noastre să fie jignite atît de ușor. Cînd cuvinte lipsite de răbdare sînt rostite către tine, nu răspunde niciodată în același spirit. Cuvintele care se dau ca răspuns unui om infuriat — uneori în același ton agitat — nu servesc adesea decît să agraveze și mai rău situația. Dar dacă furia e întîmpinată într-un mod blînd și prevăzător, atunci ea dispare îndată.

Iar tu, om al lui Dumnezeu, caută... răbdarea, blîndețea, (1 Tim. 6, 11).

Nu este vorba aici de acei care sînt calmi și răbdători din fire, ci tocmai de aceia care sînt înclinați spre nestăpînire. Firea răbdătoare trebuie dobîndită cu orice preț, deoarece numai pe această cale se pot obține binecuvîntările cerului. „Ați auzit despre răbdarea lui Iov, și ați văzut ce sfințit i-a dat Domnul”. Iac. 5, 11. Acest

om s-a făcut cunoscut printr-o răbdare ce ne stă ca pildă permanentă. Răbdarea se vede la probă. Iov a dovedit în încercările prin care a trecut că a cultivat cu grijă această latură sensibilă și delicată a caracterului.

Spiritul care rămâne blind chiar sub provocare, vorbește cu mai multă putere în favoarea adevărului, decît oricare argument oricît de tare ar fi. Lucrează dezinteresat cu iubire și răbdare pentru toți oamenii cu care vii în contact. Nu arăta nerăbdare. Nu rosti vreun cuvînt lipsit de blîndețe. Lasă ca iubirea lui Hristos să fie în inima ta, iar legea bună-tății pe buzele tale.

În mijlocul unei furtuni de cuvinte supărătoare și muștrătoare, păstrați spiritul îndreptat către Cuvîntul lui Dumnezeu. Lăsați spiritul și inima să fie pline de făgăduințele Sale. Dacă sînteți rău tratați sau învinuiți pe nedrept, repetați pentru voi aceste făgăduințe prețioase, în loc de a da măcar un răspuns furios. Dacă Hristos locuiește în noi, atunci vom fi răbdători, amabili și indulgenți. Noi trebuie să ne biruim pe noi înșine zi cu zi, și an cu an și vom ajunge la un înalt nivel spiritual.

Religiunea lui Hristos înmoaie sufletul împietrit și aspru al credinciosului și înobilează purtarea lui necioplită și grosolană. Ea face ca cuvintele lui să fie blînde și purtarea plăcută.

Întîmpinați orice greutate cu bărbăție și tărie; luați în ajutor puterea voinței și virtutea răbdării.

Viața noastră să fie ascunsă cu Hristos în Dumnezeu și să ne rugăm continuu: „Doamne, învață-mă să mă port astfel cum s-ar fi purtat Isus în locul meu”. Oriunde ne aflăm trebuie să lăsăm să lumineze lumina noastră prin fapte bune.

Credința poate să rabde încercarea, să reziste ispitei, să stea tare în timp de dezamăgire. „Nu întoarceți rău pentru rău, nici ocară peștru ocară; dimpotrivă, binecuvîntați, căci la aceasta ați fost chemați: să moșteniți binecuvîntarea” . 1 Petru 3,9.

Ca credincioși, sînteți membri ai familiei cerești, copiii ai lui Dumnezeu. Nu roștiți nici un cuvînt, nu faceți nici o faptă care ar aduce dezonoraarea asupra frumosului, nume pe care îl purtați, „ci purtați-vă într-un chip vrednic de Evanghelia lui Dumnezeu după pilda lui Isus Hristos.”

Îmblînziți pornirile aprinse ale firii voastre prin blîndețe și bunătate. Puterea stăpînirii de sine crește pe măsură ce e folosită. Ceea ce la început pare greu, prin repetare continuă crește ușor pînă cînd gîndirea și făptuirea corectă intră în deprinderi.

Locul unde se cere în cel mai înalt grad răbdarea, este căminul. Acolo unde omul se prezintă așa cum este și nu așa cum pare, unde societatea nu poate privi și aprecia, acolo este cel mai greu examen al răbdării; dar dacă iubirea domnește, ea aduce cu sine răbdarea și îngăduința.

Răbdarea Domnului Hristos manifestată în căminul nostru va face fericiți pe cei ce-l locuiesc; ea nu provoacă ceartă, nu dă nici un răspuns aspru, ci liniștește firea aprinsă, răspîndind o amabilitate care va fi simțită de toți acei care se găsesc în cercul lui încîntător. Dacă este nutrită în inimă, ea face ca familiile noastre de pe pămînt să fie o parte a marii familii de sus. „Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și prea iubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare cu bunătate, cu smerenie, cu blîndețe, cu îndelungă răbdare”. Col. 3,12.

Sfinții, căci așa sînt caracterizați de Sf. Scripturi cei credincioși, trebuie să posede o răbdare de calitate superioară. Ei au privit la Acela Care, ca Miel al lui Dumnezeu și ca Fiu al Omului, ne-a dat exemplul virtuților pe care trebuie să le posedăm și în special al răbdării. În momentul crucificării Sale, Mîntuitorul nu numai că a răbdât, dar S-a rugat și pentru cei ce-L răstigneau.

Isus a fost răbdător față de cei întîrzietori a crede și a se supune. Iată-L pe calea spre Emaus cum Își potrivește pașii după mersul ucenicilor, cum a-

duce cuvintele Sale lîngă vorbirea lor, și cu cît tact și răbdare îi face să-și mărturisească durerea și tristețea, ca apoi să-i ajute, să-i ridice. El a suportat suferințele și necazurile cu o seninătate divină.

În îndurarea Lui și îndelunga Lui răbdare, Dumnezeu suportă cu răbdare pe cei ce sîntem slabi și chiar pe cei ce sîntem cu inima plină de înșelăciune. Purtarea lui Isus cu Iuda cel nesincer, cu Petru cel avîntat, grăbit și încrezut în sine, cu Toma cel greoi a crede, precum și cu ceilalți ucenici, ne este un exemplu permanent de conduită. Dacă Acela care putea să le citească inima, era în stare să-i sufere în ciuda defectelor lor, cu cîtă răbdare ar trebui să suferim noi pe aceia care greșesc. Dacă Domnul Hristos s-ar purta cu noi așa cum adesea ne purtăm noi unii cu alții, care dintre noi ar mai fi mințuit?

Amintiți-vă că noi nu putem citi inimile. Nu cunoaștem motivele care au îndemnat la vreo faptă care nouă ni se pare greșită. Mulți dintre noi au caracterul sucit, sînt aspri și noduroși și pare să fie deformați în multe privințe). Dar harul Domnului Hristos poate să-i schimbe. Nu-i dați niciodată la o parte, nu-i alungați niciodată ca să cadă în descurajare și deznădejde. Cîteva cuvinte rostite cu grabă cînd vreun frate al nostru e supărat —cuvinte pe care de altfel noi credem că le merită — pot tăia legăturile influenței care ar fi trebuit să lege inima lui de a noastră. Viața consecventă, răbdare stăruitoare, un spirit care nu se irită cînd e provocat, este totdeauna un argument hotărîtor și apelul cel mai puternic la înțelegere și pace.

Așa să te porți cu fratele tău de credință. Ajută pe cel greșit, povestindu-i experiențele tale. Arată-i cum atunci cînd ai făcut greșeli grave, răbdarea, bunătatea și sprijinul dat de ceilalți conlucrători ți-au dat curaj și nădejde. Purtarea plină de bunătate răbdătoare surprinde chiar și pe cei rău intenționați și adesea trezește pornirile lor mai bune și dă naștere la o dorință după o viață mai nobilă.

„Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșeală, voi, care sînteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blîndeții. Și ia seama la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu. Purtați-vă sarcinile unii altora, și veți împlini astfel legea lui Hristos“. Gal. 6,1.2.

Răbdarea sfinților a fost semnul distinctiv în toate vremurile pentru urmașii Domnului. Moise, Iov și toți ceilalți bărbați despre care ne vorbește Scriptura, au exemplificat această dovadă a legăturii lor cu cerul.

Ei au fost puternici tocmai prin aceasta.

În capitolul iubirii din 1 Cor. 13, se arată că iubirea este aceea care poate să rabde îndelung. Aceasta este motorul tuturor virtuților creștine și a străduinței pentru desăvîrșire. Este un raport direct proporțional între iubire și răbdare. Iubești puțin, rabzi puțin. Iubești mult, rabzi mult. Nu iubești, nu rabzi. Prin prisma aceasta înțelegem îndelunga răbdare a lui Dumnezeu și a Domnului Isus Hristos. A răbda, a suporta, a rezista din

iubire : aceasta este răbdarea sfinților, singura recomandată nouă. Cînd ești descîrăjat, împovărat și obosit, cere de la Dumnezeu răbdarea sfinților.

„Iată, noi numim fericiți pe cei ce au răbdat. Ați auzit vorbindu-se despre răbdarea lui Iov, și ați văzut ce sfințit i-a dat Domnul și cum Domnul este plin de milă și de îndurare“. Iac. 5, 11.

„De aceea, dați-vă toată sîlînța ca să uniți . . . cu înfrînarea, răbdarea“. 2 Petru 1, 5. 6.

N. Dumitrescu

IERTAREA

„Căci Tu ești bun, gata să ierți, și plin de îndurare cu toți cei ce Te cheamă“. Ps. 86,5.

Tatăl nostru cere să iertă. El este gata totdeauna să ierte. El este pregătit pentru iertare. Cînd cineva, dintre noi, indiferent cine e acela, nemaiputînd suporta mustrările de conștiință pentru faptele vinovate, săvîrșite față de sine sau față de semenii săi, se hotărăște să ceară iertare de la Dumnezeu, ne este dată prețioasa asigurare, că El îl primește cu drag, îl mîngîie cu toată iubirea Sa părintească și îi dă asigurările Sale atît de prețuite de cel credincios : „Scumpul Meu copil, ești iertat. Mai mult

decît atît, te așteptam să vii. Mă uitam după tine. Eu eram deja pregătit să te iert“.

Parabola fiului risipitor ne arată și ne învață despre această virtute a iertării, care se găsește din veșnicie în inima iubitoare a Tatălui nostru ceresc.

În literatura Sfințelor Scripturi, fiul acesta este cunoscut sub numele de „fiul risipitor“. I s-a spus așa, pentru că s-a făcut vinovat față de tatăl său risipindu-și averea pe o cale detestabilă ; s-a făcut vinovat față de sine însuși, pentru că

și-a ruinat sănătatea, tinerețea și bărbăția pe căi care sînt interzise ; și s-a făcut vinovat față de societate — deci față de semenii săi — pentru faptul că aceasta nu s-a ales cu nimic după urma lui, la o vîrstă cînd se aștepta așa de mult de la el.

El își dădea seama de enormitatea vinovăției sale. Cînd „și-a venit în fire“, așa cum spune parabola, și a revizuit trecutul ; cînd pe dinaintea conștiinței lui trezite a început să deruleze filmul vieții cu acțiunile sale nesăbuite și condam-

nabile, nu a mai văzut altă scăpare, decît să se întoarcă și să ceară iertare.

Cu siguranță, că în zbuciumul sufletului său, se întreba: „Dar mă va primi oare în starea aceasta disperată în care am ajuns?” O voce străină părea că-i toarnă în suflet cuvintele reci: „Cum o să te mai primească, după ce i-ai făcut atîta durere, și i-ai pricinuit atîta rușine!” Și atunci fiul risipitor își zicea: „Nu are cum să mă primească. Așa ceva nu s-a auzit, și nimeni nu a văzut, ca un om ca mine să poată să mai fie iertat!”

Atunci, fiul risipitor, s-a hotărît să apeleze nu la iubirea părintească, ci la sentimentele umanitare ale tatălui său. S-a hotărît să încerce să roage pe tatăl său să-l primească între slujitorii săi. El s-ar fi considerat cel mai fericit dintre oameni, dacă tatăl său i-ar fi admis această rugăminte umilă și i-ar fi primit măcar între slujitorii săi.

Cînd analizăm această parabolă, ne dăm seama că fiului risipitor nici prin gînd nu i-a trecut că, în locurile rămase în urma lui, în locurile unde el petrecuse o copilărie fericită și o tinerețe promițătoare, rămăse o tată cu inima frîntă de durere, un tată care suferă și suspină, dar care nu da pe față nici o urmă de mînie sau de răzbunare. El nu știa că din clipa plecării lui, tatăl său, în fiecare zi, privea cu dor după fiul său depărtat. El nu știa că, în inima iubitoare a tatălui său își făcuse de mult loc hotărîrea de a-l ierta și a-l primi înapoi. La urechile lui nu puteau ajunge tainicile soapte ale tatălui care era auzit spunînd: „Unde ești, fiul meu? Fiule scump, întoarce-te! O, dacă ai reveni, ca să te mai văd odată, înainte de a închide ochii!”

Restul se știe. „Cînd era încă departe, tatăl său l-a văzut, și i s-a făcut milă de el, a alergat, a căzut pe grumazul lui, și l-a sărutat mult”. Luca 15,20. Toate elementele ce se pot aduna din această parabolă, ne vorbesc cu o tărie convingătoare, că Dumnezeu nu numai că iartă, că Dumnezeu nu numai că poate să ierte dar că El este totdeauna pregătit pentru acest act divin, care umple de fericire sufletul credincios zdrobit de căință și remușcare.

În dialogul care a urmat, se poate constata ușor că sentimentul iertării divine nici nu a lăsat pe fiul întors, să-și adreseze rugămîntea formulată mai înainte: de a fi primit între slujitorii lui. După primele îmbrățișări și sărutări calde, amestecate cu lacrimi de fericire, tatăl, pare-se că a bănuit ce vrea să spună fiul său. L-a lăsat să spună numai atît cît privea regretul lui profund și sincer și po-căința lui temeinică. Mai departe nu l-a mai lăsat să vorbească. Pentru el, persoana din fața lui, era fiul său. E adevărat că purtarea lui lăsa urme adînci pe fața și pe trupul lui. Este foarte adevărat că,

din punct de vedere exterior, nu mai era de recunoscut. Dar cu toate acestea, pentru el, acesta era fiul lui. Era suflet din sufletul lui, și era viață din viața lui. Cînd privea la el, i se părea că e comoara lui, care fusese pierdută, dar acum era regăsită. Era fiul lui care fusese mort, dar pe care îl primise înapoi, ca înviat din morți.

În auzul întregii lui case și gospodării, el îl recunoaște ca fiu. Întoarcerea acestui fiu al meu”, spune el tuturor, mi-a produs azi cea mai mare bucurie și fericire. Aceasta este cea mai fericită zi din viața mea. Ziua aceasta nu trebuie să fie uitată niciodată. În amintirea acestei zile, care mi-a adus copilul înapoi, „să mîncăm și să ne veselim”.

Cît de pregătit este Dumnezeu pentru iertare! Cu adevărat, El este „gata de iertat”. Profetul Isaia își motiva puternicile și mișcătoarele lui apeluri de întoarcere la Dumnezeu pe faptul că, „Dumnezeul nostru nu obosește iertînd”. Isa. 55,7. Iar Mica striga pe de altă parte: „Care Dumnezeu este ca Tine, care ierți nelegiuirea și treci cu vederea păcatele rămășiței moștenirii tale? El nu-și ține mînia pe vecie, ci îi place îndurarea”. Mica 7, 18.

Cînd facem lectura paginilor inspirate ale Sfințelilor Evangheli, pline cu învățăturile și cu faptele Mîntuitorului Isus Hristos, adesea ne întîlnim cu un unicul motiv iubit de învățătorul ceresc. Este vorba despre Petru. Pare-se că Petru era foarte preocupat cu problema iertării. Că trebuie să ierte, asta o știa el foarte bine. Ceea ce îi dădea foarte mult de lucru, era măsurarea sau cîtimea iertării. Și pentru că îl întîlnim astfel în Matei capitolul 18, ascultați-l cum întrebă pe Mîntuitorul: „Doamne, de cîte ori să irt pe fratele meu cînd va păcătui împotriva mea”? Și apoi, crezînd că va uimi pe tovarășii lui și va atrage laude din partea Domnului Hristos, a adăugat: „Pînă la șapte ori?”

Dar spre surprinderea tuturor și spre uimirea și umilirea lui Petru, a venit răspunsul: „Petre, Eu nu-ți spun pînă la șapte ori, ci pînă la șaptezeci de ori cîte șapte”. Aceasta înseamnă iertare la nesfîrșit. Numărul acesta nu se poate ajunge niciodată, pentru că greșeala iertată, este ștearsă. Odată ce a fost iertat el nu mai apare la socoteală, nu mai este pus la număr. O, să-I mulțumim lui Dumnezeu, și să-I fim recunoscători. În jertfa Mîntuitorului, este iertare desăvîrșită. Ea a fost pregătită deja, și se aplică imediat, fără întîrziere, sufletului nostru pocăit. Ce altă invitație ar putea să ne fie mai curitoare, decît invitația dragostei divine: „Veniți toți să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cîrmîzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca

De aceea este scris că Dumnezeu este gata să ne ierte. Iar parabola fiului risipitor, relatată de Inuși Mîntuitorul, este un giuvaer, care strălucește de pe paginile Scripturii cu o lumină puternică ce ne arată caracterul Tatălui nostru ceresc. Nimeni altul nu putea să spună ca El cum este Tatăl. El fusese cu Tatăl din veșnicie. În ultima Sa rugăciune de Mare Preot, cînd a încredințat Biserica Sa în mîinile Tatălui Său, a spus: „Neprihănitule Tată, lumea nu Te-a cunoscut, dar Eu Te-am cunoscut”. Ioan 17,25.

Din cele citite pînă acum, nu este greu de aflat că, motivul care stă la baza acestei acțiuni dumnezeesti de iertare, este dragostea. „Atît de mult a iubit Dumnezeu lumea”. El iubește lumea întregă. El a dat pe Fiul Său la ocară de nespus și la o moarte de neînchipuit, pentru ca cei păcătoși, prin jertfa Sa, să poată obține iertare de păcate, curățire pentru sufletele lor, și liniștire pentru cugetele lor împovărate.

Dumnezeu ne iartă pentru că ne iubește. El nu obosește iertînd, pentru că dragostea Lui față de noi este veșnică. Cînd Mîntuitorul și-a dat viața Sa pe crucea de pe Golgota, iertarea a fost asigurată în mod desăvîrșit. „În zilele acelea, în vremea aceea, zice Domnul, se va căuta nelegiuirea lui Izrael, și nu va mai fi, și păcatul lui Iuda, și nu se va mai găsi; căci voi ierta rămășița pe care o voi lăsa”. Ier. 50,20. „Eu îți șterg fărădelegile ca un nor, și păcatele ca o ceață: întoarce-te la Mine, căci Eu te-am răscumpărat”. Isa. 44,22. Cu adevărat, acesta este glasul unui Tatăl iubitor și iertător! Să ne întoarcem deci, cu toată inima și cu tot sufletul nostru, ca să ne umplem de fericire, simțînd căldura iubirii și iertării Sale mîntuitoare.

Sînt două motive mari și solenne, care să ne determine să ne asigurăm iertarea oferită cu atîta bunăvoință și obșînută cu atîta sacrificiu. Primul motiv este propria noastră viață. Noi nu știm ce ne rezervă ziua de mîine. „De aceea, zice Duhul Sfînt: „nu vă împietriți inimile...”. Evr. 3,7. Iar al doilea motiv, este timpul de har. Dispenzațiunea în care trăim, este dispenzațiunea harului. În această dispenzațiune a harului, iertarea este oferită oricărui credincios, dacă cere cu credință și apelează pentru el la meritele sacrificiului lui Isus Hristos. Despre har este scris că „aduce mîntuire pentru toți”, dar, același har ne învață prețioasa și indispensabila lecție, și anume... „să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie, așteptînd fericita noastră nădeîde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mîntuitor Isus Hristos. El S-a dat pe Sine însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege și să-și curățească un norod care să fie al Lui plin de rîvnă pentru fapte bune”. Tit 2,11—14.

H. ARTENIAN

Lucrarea înnoirii

„Adevărat, adevărat îți spun, că, dacă nu se naște ceva din apă și din Spirit, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu“. Ioan 3,5.

Nicodem, acel fruntaș al iudeilor, este pus alături de iudeii cărora Isus nu le acorda încredere, deși el credea în Isus din pricina semnelor pe care le făcea. Astfel, există o credință căreia nu merită să i se acorde încredere pentru că acesteia îi lipsește adevărata temelie. Desigur, este evident că Nicodem nu era unul din aceștia. El a fost făcut atent de semnele pe care le făcea Isus; ele îi spuneau că El trebuie să fie un învățător venit de la Dumnezeu. Nicodem a fost criticat de către unii pentru că a venit noaptea la Isus să-L consulte. Dar să lăsăm critica acestora. Acolo unde Mîntuitorul tace, să luăm seama la cele spuse de El. Pentru că Mîntuitorul știa ce este în Nicodem, a trecut fără multă vorbă la întrebarea care-l preocupa. Este vorba de intrarea în Împărăția lui Dumnezeu, a cărui apropiere fusese vestită de Ioan Botezătorul.

Această întrebare preocupa pe Nicodem, de aceea a și primit răspunsul lui Isus: „O naștere din nou, o naștere din apă și din Spirit este absolut necesară“. Chiar și pentru Nicodem, evlaviosul Fariseu, să fie necesară? Da, desigur! Este o necesitate generală a celor ce vor să vină la El. Este necesară pentru noi toți, fără excepție. Mîntuitorul afirmă aceste adevăruri cu o seriozitate solemnă. Necesitatea și posibilitatea nașterii din nou este vrednică de atențiunea noastră.

Ce este această nevoie a nașterii din nou? Nașterea este intrarea în viață, este descope-

rirea intrării în viață a unei ființe, care fusese născută cu puțin înainte. Această viață poartă semnele speciei sale, caracterul nașterii acelei ființe care l-a născut. Această ființă are anumite granițe peste care nu se poate să treacă. O viață de plantă rămîne mereu o viață de plantă, și o viață de animal rămîne mai departe ceea ce este o viață de animal. O plantă se dezvoltă mereu potrivit legilor naturale ale unei plante, nu într-o viață animală, și animalul nu se dezvoltă într-un om, și omul natural nu se dezvoltă într-un om al lui Dumnezeu. Nu, ci acolo trebuie să aibă loc o nouă creațiune. Mîntuitorul Isus exprimă aceste adevăruri în cuvintele: „Ce este născut din carne, este carne, ce este născut din Spirit este Spirit“. Sfîntul apostol Pavel se exprimă: „Dacă este ceva în Hristos este o făptură nouă“. 2 Cor. 5,17. O plantă poate să îndeplinească funcții asemănătoare unui animal, cum sînt de exemplu plantele carnivore, și un animal, de asemenea, poate să fie dresat să îndeplinească o serie întregă de funcțiuni umane, pe care numai un om le poate îndeplini, dar toate aceste activități sînt numai niște activități aparente ale naturii mai înalte. Tot astfel și omul firesc poate să imite unele activități ale omului spiritual, dar toate aceste activități nu sînt dezvoltarea ființei sale lăuntrice și numai niște activități de formă. Pe nedrept se spune cîteodată în popor: „Fire evlavioasă“, căci nu există — fire evlavioasă.

Dar pentru ce este necesară creștinului nașterea din nou? Firește, că nu pentru aceasta, ca ceva la exterior să fie un om moral și onorat, căci acest fel de om era Nicodem. Nici pentru ca să fii un om religios care să te miști în mod corect, în toate formele de viață iudaică sau creștină. Astfel de creștini avem destui, cu toate acestea, nu sînt născuți din nou. Dar, pentru intrare în Împărăția lui Dumnezeu, Isus cere nașterea din nou. Isus care a venit din ceruri, a adus Împărăția lui Dumnezeu pe pămînt.

Să ascultăm însă cum îi descrie Isus lui Nicodem posibilitatea intrării în Împărăția lui Dumnezeu, cum descrie Isus posibilitatea nașterii din nou.

Lui Nicodem îi pare cu totul neputință ca un om natural, cu oarecare concepții formate despre lume și religie, să fie invitat să o ia de la capăt. Dar chiar tocmai acesta este lucrul pe care-l cere Isus, nu numai în această vorbire parabolică despre o naștere din nou, ci și în cunoscutele cuvinte către ucenicii Săi, cînd le spune: „Dacă nu vă veți întoarce să fiți ca copiii, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția cerurilor“. Mat. 18,3. Cum are însă loc acest proces minunat explicat de Isus: „Din apă și din Spirit“. Aceste cuvinte au suferit și primit în decursul timpului diferite interpretări.

Unii au căutat să inverseze cuvîntul „Apă“ și au citit: „Din cuvînt și din Spirit“. În acest fel de vorbire există o oarecare dreptate dacă ne gîndim la cuvintele lui Petru:

„Fiindcă ați fost născuți din nou dintr-o sămânță, care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvîntul lui Dumnezeu, care este viu și care rămîne în veac“. 1 Petru 1,23. Sau, cum zice Iacob (1,18) : „El de bună voia Lui ne-a născut prin Cuvîntul adevărului, ca să fim un fel de pîrgă a făpturilor Lui“.

Dar pentru ce n-a spus Isus în mod foarte simplu : „Din Cuvînt și din Spirit?“ Eu cred că noi vom înțelege textul mai bine, dacă ne gîndim la evenimentele de atunci. Ioan Botezătorul era solul premergător al lui Isus. El a apărut cu cea mai serioasă cerere de pocăință, ca condiție de pregătire pentru Împărăția lui Dumnezeu. Cuvîntul grecesc al textului original al Noului Testament : „He metanoia“, înseamnă schimbarea gîndurilor și a cugetelor, schimbarea simțirii. Cu această predică, Ioan a dezgolit conștiințele păcătoșilor și i-a chemat la adevărata pocăință, care înseamnă schimbarea gîndurilor și a cugetelor. Iudeii de atunci i-au dat dreptate lui Ioan Botezătorul și mulți dintre ei își recunoșteau păcatele, le mărturiseau și le părăseau, ca să primească botezul. Pe acești iudei cu adevărat pocăiți, Ioan îi boteza în apa Iordanului, „spre iertarea păcatelor“. Dar Ioan mărturisea și zicea : „După mine vine un altul, care are să vă boteze cu Spiritul Sfînt și cu foc“.

Cînd Acesta a venit la Ioan și a primit botezul, Ioan a exclamat și a zis : „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!“ . Astfel, Isus indică spre apa și Spiritul care sînt de la început și au format procesul nașterii din nou. Acțiunea principală îl îndeplinește Cuvîntul lui Dumnezeu și Spiritul Sfînt, care a operat cunoștința de păcat a lor, i-a îndemnat la pocăință, care a dus la

curățirea și iertarea păcatelor prin harul lui Dumnezeu. În sprijinul acestei idei dogmatice, cităm și textele din Faptele Apostolilor 2,37 și 22,16, care sună astfel : „După ce au auzit aceste cuvinte, ei au rămas străpunși în inimă, și au zis lui Petru și celorlalți apostoli : „Fraților, ce să facem ? — „și acum ce zăbovești? Scoală-te primește botezul și fii spălat de păcatele tale, chemînd Numele Domnului Isus“.

Nașterea din nou este o rupe-re cu vechea clădire a legii ceremoniale, este un faliment al păcătoșului și o predare de bună voie, ca să primească ceva nou de la Dumnezeu, o viață nouă dăruită de Dumnezeu, care — operează în inimile credincioșilor dreptate, pace și bucurie prin Spiritul Sfînt, după cum este scris : „Căci Împărăția lui Dumnezeu... este... dreptate, pace și bucurie în Spiritul Sfînt“.

Viața cea nouă, viața lui Hristos îi este mijlocită păcătoșului credincios prin Spiritul Sfînt. De aceea, „oricine crede că Isus este Hristosul, este născut din Dumnezeu“. 1 Ioan 5,1. „Toți care cred în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică“. Ioan 3,16. Astfel, pocăința și credința sînt semnele nașterii din nou. După aceasta vine iubirea ca următorul rod al credinței celei adevărate și al Spiritului Sfînt. Galat. 5,22 ; Rom. 5,5.

Pocăința înseamnă o adîncă părere de rău de păcatele săvîrșite și o continuă ferire de a le mai face. Noi nu vom renunța de tot la păcate, pînă ce nu vom ajunge să simțim păcătoșenia lor și să ne scribim pe deplin de ele, pînă ce nu ne vom întoarce de la ele cu inima, pînă atunci nu se va produce adevărata schimbare în viața noastră.

Sînt mulți, care înțeleg greșit adevărata pocăință. Multora

le pare rău, că au păcătuit, ba chiar se îndreptează în aparență pentru că se tem de pedeapsa anunțată asupra păcatelor. Aceasta însă nu este pocăință în înțelesul Bibliei. Aceștia deplîng suferințele așteptate, iar nu păcatul însuși.

Cînd însă inima celui păcătoș se supune influenței Spiritului lui Dumnezeu, atunci conștiința se deșteaptă, iar păcătoșul ajunge să înțeleagă treptat cuprinsul și sfințenia Legii lui Dumnezeu, care este temeliea stăpînirii Sale în cer și pe pămînt... Convingerea pune stăpînire pe minte și pe inimă. Păcătoșul înțelege acum dreptatea lui Dumnezeu și își dă bine seama de propria sa păcătoșenie și întinare înaintea Cercetătorului inimilor.

Cînd Hristos îi atrage să privească crucea Lui, și să privească la Cel rănit pentru fără-delegile noastre, atunci poruncile Legii lui Dumnezeu își recapătă puterea și însemnătatea lor asupra conștiinței. Păcatul adînc înrădăcinat în inimă ajunge să se arate în toată uriciunea lui. Ei încep să înțeleagă atunci dreptatea lui Hristos și să exclame : Ce lucru grozav trebuie să fie păcatul, dacă a pricinuit aducerea unui sacrificiu atît de mare pentru răscumpărarea păcătoșului ! Toată această iubire, atît de multă și de mare suferință, toată această umilire, toate au fost cerute, pentru ca noi să nu pierim, ci să avem viață veșnică !

Păcătoșul se poate opune acestei iubiri, și poate refuza de a se lăsa atras de Hristos ; dar, dacă el nu se împotrivesc, atunci Hristos îl atrage spre Sine ; căci înțelegerea planului de mîntuire aduce pe credincios la picioarele crucii în adîncă pocăință de păcatele sale, care au pricinuit suferințele Fiului mult iubit al lui Dumnezeu.

D. I. BĂDESCU

DE UNDE VINE RĂUL?

Răul există. Germenele lui este în noi și în jurul nostru. Rezultatele lucrării lui se resimt în toate locurile. Prin el, un ocean de suferințe s-a rostogolit asupra neamului omenesc în decursul veacurilor. El îmbracă toate formele de la cele mai subtile pînă la cele mai grosolane, în raport de condițiile, locurile sau indivizii care îl propagă și îl acceptă.

Oricare ar fi numele pe care îl poartă: indisciplină sau păcat, el își impune într-un mod neplăcut teribilele lui consecințe: durerea și moartea.

Pentru că răul există, pentru că îi plătim în fiecare zi un tribut greu, pentru că constatăm pretutindeni consecințele lui și pentru că făcînd apel la propriile noastre mijloace, nu ajungem să scăpăm de el, este bine să ne gîndim la originea, epoca și modul apariției sale cum și la dezvoltarea lui. Prin faptul că din Biblie posedăm indicații asupra primelor manifestări și în special asupra momentului și a procesului intrării sale în lume, originea lui propriu zisă pune o problemă deosebit de spinoasă: **moartea care este rezultatul lui**, este cea mai mare enigmă care s-a prezentat vreodată omului.

„Caracteristica răului, este de a fi irațional, neverosimil, absurd. Dacă răul s-ar fi putut explica, prin chiar faptul acesta ar fi reușit să se justifice. Dar de atunci încolo acesta n-ar mai fi fost rău“.

„Păcatul este un intrus a cărui prezență este nejustificată. El este misterios, inexplicabil; a-l scuza înseamnă a-l apăra. Dacă ar fi putut fi scuza sau dacă ar fi avut vreo rațiune de a exista, el ar fi încetat de a mai fi păcat“.

Răul a început într-o zi; acesta este un fapt. El a început la o ființă desăvîrșită, perfect liberă care puțin cîte puțin, a început să nutrească sentimente de nemulțumire.

Se naște aici o întrebare justificată: Pentru ce Dumnezeu care, după cum credem noi creștinii, dirijează toate lucrurile, a creat răul sau chiar pe Satana care a devenit autorul răului? Răspunsul ce se poate da este acela că dacă nu înțelegem cum o ființă bună și liberă a putut să se ridice contra lui Dumnezeu, preferînd întunericul în locul luminii, lipsindu-se în mod voluntar de viața divină necesară dezvoltării sufletului său, totuși știm că Dumnezeu nu este, nu poate fi autorul răului, cu atît mai mult cu cît El n-a creat ființe rele. Există în această dramă un „dar“ care ne scapă, sau mai degrabă, capacitatea noastră de înțelegere este lipsită de puterea de a rezolva problema. Tot ceea ce știm în legătură cu răul, este că el a fost și este opera lui Satana, marile nemulțumiri al cerului, și apoi a lui Adam, neascultătorul din grădina Eden. Această descoperire ne este procurată de Biblie, singurul document care ne vorbește despre tragedia care a tulburat pacea cerului și a adus pe pămînt necazuri, suferință și moarte.

Cînd aud pronunțîndu-se numele lui Satana, mulți și uneori chiar creștinii, ridică din umeri și spun cu convingerea lucrului cunoscut: „Satana, ... nu există și n-a existat niciodată. Răul este un lucru necesar în această lume, este o forță opusă binelui, este un fel de divinitate care luptă contra lui Dumnezeu.“

Da, în adevăr! Legendele cele mai stupide au deformat adevărul în decursul veacurilor, și au pregătit calea pentru scepticismul care s-a strecurat pînă

și în cercurile teologice. Teologii raționaliști neagă atît existența lui Satana cît și divinitatea Domnului Hristos. Totuși Satana există, și A. Vinet scrie cu uimire: „Ce lacună imensă, ce întunecime ar fi dacă creștinismul n-ar vorbi deloc despre Satana!... Teologul serios și consecvent nu va crede în Dumnezeu, dacă nu crede în existența lui Satana“.

Dar Satana nu se potrivește cu descrierile care se fac în general, pentru a îngrozi, nici cu portretele care au fost prezentate de pictorii, poezii și teologii evului mediu.

Cine este atunci Satana? Ce făcea el în ceruri? Ce i s-a întîmplat? Lipsesc indicații ample pentru a-i face o biografie completă. Iată totuși termenii în care profetul Ezechiel și Isaia îl descriu, primul sub trăsăturile regelui din Tir, iar al doilea sub acelea ale împăratului Babilonului: „Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: ajunsesei la cea mai înaltă desăvîrșire, erai plin de înțelepciune, și desăvîrșit în frumusețe. Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu, și erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe; cu sardonice, cu topaz, cu diamant, cu hrisolit, cu onix, cu iaspis, cu safir, cu rubin, cu smaragd, și cu aur; timpanele și flautele erau în slujba ta, pregătite pentru ziua cînd ai fost făcut. Erai un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse; te puseseam pe muntele cel sfînt al lui Dumnezeu, și umbrai prin mijlocul pietrelor scinteietoare. Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua, cînd ai fost făcut, pînă în ziua cînd s-a găsit nelegiuirea în tine“. Ezech. 28, 12—15. „Cum ai căzut din cer, Lucifer strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborît la pămînt, tu, biruitorul neamurilor! Tu ziceai în inima ta: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai pe sus de stelele lui Dumnezeu; și voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miază-noaptei; mă voi sui pe virful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt“. Is. 14, 12—14.

Satana sau Lucifer, era heruvimul ocrotitor al tronului Celui Prea Înalt. El se găsea totdeauna în prezența lui Dumnezeu. Prins în cursa propriei lui frumuseți, gelos după slava Dumnezeului cerului, pe Hristos care împărțea autoritatea și puterea cu Tatăl, Lucifer abuză de libertatea dată lui. El se lasă cucerit puțin cîte puțin de dorința de întîietate și deveni în curînd victima orgoliului său nebunesc. Egoismul, un egoism violent și exclusiv, a fost originea răsculării sale și deveni prin aceasta principii esențial al păcatului. Lucifer dorea să ia locul lui Hristos pe care îl adorau toți îngerii (Evr. 1,6) și să fie ca Dumnezeu. El deveni astfel „împotrivorul“. (Însemnătatea cuvîntului Satan în evreește). El răspîndi printre îngerii sofismele lui primejdioase, semănă îndoiala, nemulțumirea și anarhia argumentînd cu raționamente false, și găsî adepti — una din caracteristicile răului fiind aceea de a fi contagios — întreținînd spiritul nemulțumirii — și la momentul ales, îndea să detroneze pe Dumnezeu.

Respectîndu-i libertatea și voind să-i dea o ultimă ocazie de a reveni la sentimentele cele bune, Dumnezeu suportă pe Lucifer pînă în momentul cînd, în înțelepciunea Sa, socoti că a venit timpul să-l izgonească din cer. Lucifer și îngerii lui nu-și mai găsiră locul în ceruri.

Această primă cădere, lipsi pe fiul aurorei de locul său din ceruri. Dar ce urma să se întîmple?

Dumnezeu creă lumea în șase zile și se odihni în ziua a șaptea. În ziua a șasea El creă pe om și pe femeie, pe Adam și pe Eva. Adam era capodopera creațiunii; el era în același timp și stăpînul ei; dar nu un stăpîn absolut, independent; el era „însărcinatul cu puterea Creatorului“. Căruia îi aparține pămîntul și lucrurile de pe el. Scriptura ne spune că creațiunea încheiată era foarte bună, și că Dumnezeu a creat pe om drept (Gen. 1,31; Ecl. 7,29).

De altfel, ne este clar arătat că Adam a fost creat după chipul lui Dumnezeu, după asemănarea Sa (Gen. 1,26-27), adică asemenea lui Dumnezeu; dar nu identic cu Dumnezeu, și că a fost chemat să stăpînească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste animale, peste tot pămîntul și peste toate reptilele care umplu pămîntul.

Complet liber pe voința lui, Adam, pentru a-și păstra această libertate, trebuia să dea lui Dumnezeu o ascultare perfectă. Putea să nu asculte, deși Dumnezeu îl avertizase solemn despre existența unui dușman neplăcut și primejdios care se străduia să-l atragă în mrejele sale. Dumnezeu îi dădu această poruncă: „Poti mânca din toți pomii din grădină; dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu măninci, căci în ziua în care vei mânca vei muri neîngreșit“ (Gen. 2, 17).

Fericirea prezintă și viitoare a lui Adam și a urmașilor lui era legată de o ascultare completă de voința lui Dumnezeu. Adam se găsea continuu în fața a două căi: aceea a binelui și a vieții și aceea a răului și a morții. Biruind una după alta toate încercările ivite în cale, el ar fi căpătat putere pentru a nu cădea, ba mai mult, l-ar fi făcut absolut desăvârșit. El „avea de ales deci, între două posibilități și de el depindea folosirea libertății sale de atunci de o parte sau cealaltă. Aceste două posibilități erau absolute și se excludeau una pe alta“.

Dacă Adam ar fi ascultat, el ar fi învățat să cunoască binele prin experiență, iar răul, prin constatarea primejdiei din care a scăpat, așa cum alpinistul măsoară din înălțimea piscului, adâncimea abisului în care ar fi putut cădea. Dacă n-ar fi ascultat, el învăța să cunoască răul prin experiență, iar binele ca pe o fericire pierdută.

Trebuie să observăm că Dumnezeu nu dorește o ascultare forțată. El nu consideră creatura Sa ca pe un automat. El respectă în om acțiunea de libertate și vrea să fie servit din iubire. El descoperă creaturilor Sale, esența caracterului Său și temelia ființei Sale care sînt dreptatea și iubirea, și îl face să înțeleagă că fericirea reală a tuturor ființelor dotate cu inteligență depind de aplicarea în viața lor a acelorași principii de dreptate și iubire.

Dumnezeu s-a străduit să lucreze la educarea lui Adam și Evei supunîndu-i unei serii de probe și și-a propus să-i facă a trece de la ignorarea răului la victoria asupra răului, adică de la inocența la sfințenie, pînă la imposibilitatea de a păcătui.

Cum s-a comportat Adam în aceste probe?

Dumnezeu azelează pe Adam și pe Eva într-o grădină magnifică în care se găseau „pomii de toate soiurile plăcuți la vedere și buni la mîncare“ (Gen. 2,9) între care se deosebea în mod clar pomul vieții și pomul cunoștinței binelui și răului. Am citit deja porunca pe care Dumnezeu a dat-o cu privire la acest ultim pom: îi era oprit sub pedeapsa cu moartea, de a-i mânca fructul.

Dar ispita începe să se arate subtilă și teribilă totodată.

Iată descrierea ispitei: „Șarpele era mai șiret decît toate fiarele cîmpului pe care le făcuse Domnul Dumnezeu. El a zis femeii: ‘Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: ‘Să nu mâncați din toți pomii din grădină’? Femeia a răspuns șarpelui: ‘Putem să mîncăm din rodul tuturor pomilor din grădină. Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: ‘Să nu mâncați din el, și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți‘. Gen. 3,1—5.

Se va remarca abilitatea cu care șarpele strecură în doiala în inima Evei: „A zis Dumnezeu cu adevărat?“ și cum în afirmația sa finală, a luat pe Dumnezeu ca martor („dar Dumnezeu știe că“...) al verității cuvintelor sale. Nu se poate imagina o subtilitate mai mare ca aceasta! Și ispita se prezintă de odată sub o întreită formă: „Femeia văzu că pomul era bun de mîncat, plăcut la privit și că era de dorit să deschidă cuiva mîntea“....

Este vorba aici de cele trei forme de ispită menționate de sfîntul Ioan: pofta (sau dorința) cărnii, pofta ochilor și lăudăroșia vieții (1 Ioan 2,15—17). Fructul era bun de mîncat — (pofta cărnii), plăcut la privit (pofta ochilor) și de dorit de a deschide cuiva mîntea (lăudăroșia vieții).

Cînd, peste patruzeci de veacuri, Satana ispită pe Isus în pustie, el făcu apel la aceleași forme de ispitire.

Eva văzu că fructul era bun de mîncat, plăcut la privit și de dorit să deschidă cuiva mîntea, „luă și mîncă, și dădu și bărbatului ei care era lîngă ea, și

mîncă și el“ (Gen. 3,6). Adam și Eva au păcătuit și deveniră astfel victimele și robii seducătorului lor. Porunca dată de Dumnezeu fu astfel nesocotită, și pedeapsa meritată prin neascultarea trebuia să fie aplicată. Răul și-a făcut intrarea în lume printr-o spîrtură care urma să se mărească.

Cei doi căzuți de bună voia lor sub influența păcatului, deveniră sclavii lui, fiii lui.

Noi întrevădem ușor oribilele consecințe ale primei neascultători. „În ziua în care vei mânca, vei muri neîngreșit“ spusese Dumnezeu. Se poate spune despre Adam că în acea zi el era în mod virtual mort, înlocuind armonia cu dezordinea, voința divină cu voința satanică. El s-a despărțit de Dumnezeu, izvorul vieții și fericirii, și s-a predat nenorocirilor inerente firii sale decăzute, suferinței și morții.

„Moartea este un accident, care nu trebuia să aibă loc. Această oprire bruscă în dezvoltarea normală a unei ființe ce trebuia să atingă perfecțiunea infinită, a tulburat lucrarea lui Dumnezeu, și această dezordine nu-și poate avea cauza decît într-un abuz de libertate, într-un act pozitiv de neascultare de voința Creatorului: moartea este „plata păcatului“ (Rom. 6, 23).

Prin faptul păcătuirii lui Adam, la cîte înjosiri n-a fost supus el? Cu cîte lanțuri grele n-a fost încărcat? Vrăjitoria cu practicile ei dezgustătoare, războiul cu ororile lui sîngeroase, moartea cu chinurile ei inexplicabile, păcatul cu remușcările și urmările lui, etc. etc.

Dumnezeu pronunță asupra lui Adam și a Evei un blestem ale cărui ultime cuvinte exprimă, în termeni dureroși, noua lor stare: „Căci țărîna ești, și în țărîna te vei întoarce“ (Gen. 3, 16-19).

Adam urma să fie martorul neputincios la lucrarea de ruinare care se petrecea în el. El va vedea cadavrul inert al fiului său Abel și trebui să se supună la rîndul său morții și să se întoarcă în pămîntul căruia îi aparținea din momentul alungării din grădina Edenului și despărțirii de pomul vieții.

Noi purtăm singele unicului nostru strămoș, natura lui, chipul lui divin, viața lui, sufletul lui. El i-a făcut așa cum era el însuși. Dacă ar fi fost sînt, le-ar fi transmis natura lui sfințită. Dacă ar fi fost decăzut, ei ar fi moștenit natura lui coruptă. Noi sîntem astfel solidari unii cu alții pentru că sîntem ieșiți din același izvor. Dar această solidaritate nu atinge libertatea personală care face parte din chipul lui Dumnezeu în noi“.

Satana, autorul răului, marele vinovat, nu și-a slăbit zelul. Scriptura ni-l arată sub aspectele lui cele mai diverse.

Împreună cu ingerii lui, lucrează „cu o mînie mare“. „Protvînicul vostru diavolul“, spune Petru (1 Petru 5,8), „răcnește ca un leu, căutînd pe cine să înghită“. El cunoaște toate vicieșugurile, toate cursele. El este un monstru de prefecție, de subtilitate, de abilitate, de răutate. El se deghizează în inger de lumină (2 Cor. 11,14), ia totdeauna înfățișări conform situației. Se pretează la toate circumstanțele. Una din cele mai bune arme este descurajarea. El pregătește calea ce duce la îndoială, la neîncredere, la perversitate.

Oare răul este veșnic? Va trebui ca totdeauna să ne supunem legilor lui neînduplecate? Putem spera într-o eliberare completă și definitivă? Suferința și moartea se vor termina într-o zi? Astfel de întrebări ne punem după ce am citit cele de mai sus, sau dacă privim cele ce se petrec în noi și în jurul nostru.

Dumnezeu care a creat lumea, nu lasă pe oameni supuși acestei triste soarte. El îi iubește cu o iubire veșnică și vrea ca să-i readucă la fericire.

Ca oameni ai credinței ne adresăm Sfîntelor Scripturi. În Evanghelia lui Ioan citim răspunsul: „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică“ (Ioan 3, 16); un Dumnezeu îndurător, milostiv și drept, un Tată iubitor.

Credincioșii, pot privi cu încredere în viitor cu asigurarea că pot ieși de sub influența nefastă a păcatului și pot trăi o viață demnă pentru a fi plăcuți înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.

Curierul
ADVENTIST